Akbaba

Ramazan eğlencelerinden: Karagöz

F.K.G. — İkimizi bir odaya koysalar,
Üstümüze altın kilit vursalar,
Seni bana, beni sana verseler!..

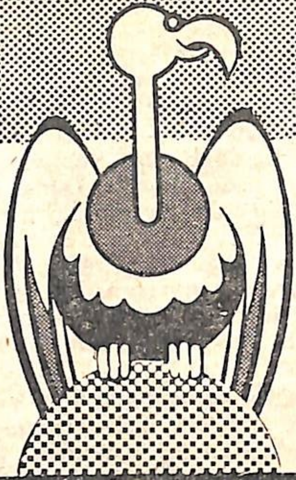

1964 YILINDA

11 milyon

TÜRKİYE İŞ BANKASI

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rıfat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selami Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nu, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık,

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

30 Ocak 1964
Cilt : 6 — Sayı : 5
YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Böyle Reform Olmaz

SAYIN İnönü, son radyo konuşmasında bütün parti çıkarlarını bir yana itmiş, onun tarih olmuş varlığına çok yakışan büyük bir halk adamı, büyük bir memleket adamı oluvermişti.

Vergi adaletsizliğinden yakınan tok sesi hâlâ kulaklarımda... Memurun, öğretmenin, subayın, geliri belli her vatandaşın ödediği namuslu vergi yanında, şiş midelerinin geğirtisiyle yetinen kaçakçılar vardı. Toprak ürünlerinin kazancından, devlet payı ayırmıyan üreticiler vardı.

İnönü, o yıllar öncesi bildiğimiz, sevdiğimiz, güvendiğimiz İnönü oluvermişti ansızın: Atatürk'ün devrimci Başbakanı İnönü...

Dünya atom çağına girerken biz elektrik çağına girememiştik henüz. Tezek kömürümüzdü henüz... Çıra ışığımızdı henüz. Bu geri kalmış ülkeyi çağdaş hizaya, bir inanmış adam, bir korkusuz adam, kendi partisinin yarınını memleketin yarınına feda eden kafa ve gönül yiğiti bir adam getirebilirdi.

İnönü'nün radyodaki sesinde o beklediğimiz devin sesini duymuştuk. Düşüncelerle uykusuz kalan gözlerimiz, o gece mutlu rüyalar gördü!

Muhterem İsmet Paşa'mız işaret parmağı öfke ile sallanan bir sesle vergi reformunu müjdeliyordu vatandaşlara!

Sosyal adalete susamış kalemler, bir anda ondan yana oluverdiler. İyimser bir hava içinde, düşüncelerin aydınlığa çıkacağı günü beklemiye başladık...

Bu ümitler dolu bekleyiş çok sürmedi. Bütçenin istediği bir milyar liranın, bir yandan da gaza, mazota yapılacak zamlarla elde edileceği açıklandı. Yâni, vasıtalı vergilerle...

Mazota yapılan zamla artacak taşıt ücretleri, yiyecek, giyecek, yakacak, bütün tüketim maddelerinde kendini gösterecektir. Fasulye on kuruş fırlasa, bulgur beş kuruş yükselse, zeytin üç kuruş artsa, eşit kazançta olmayan bütün alıcılar, bu on kuruşluk, bu beş kuruşluk, bu üç kuruşluk farkları eşit ödiyecekler...

Vergi reformu bu mu?.. Biz, vergi reformundan sadece vergi adaletini bekliyorduk. Milyonerle milyonerin kapıcısına ayni zammı ödeten vasıtalı vergi, adaletin değil, adaletsizliğin ta kendisidir.

Gözümüzün önünde duran on yılın vergiler grafiğine bakarken, hayretle ısırmak için iki elimizin on parmağı az geliyor.

1953 de başını alıp giden vasıtalı vergiler, ne şaşılacak şeydir, 1960 da 1959 u da geçmiş... Hele 1961 de rekor!

Ama, ikinci koalisyon hükûmeti bu rekoru 1961 yılına da bırakmamıştır. Adaletsizliğin Everest'ine zafer bayrağını 1963 de çekmişiz!

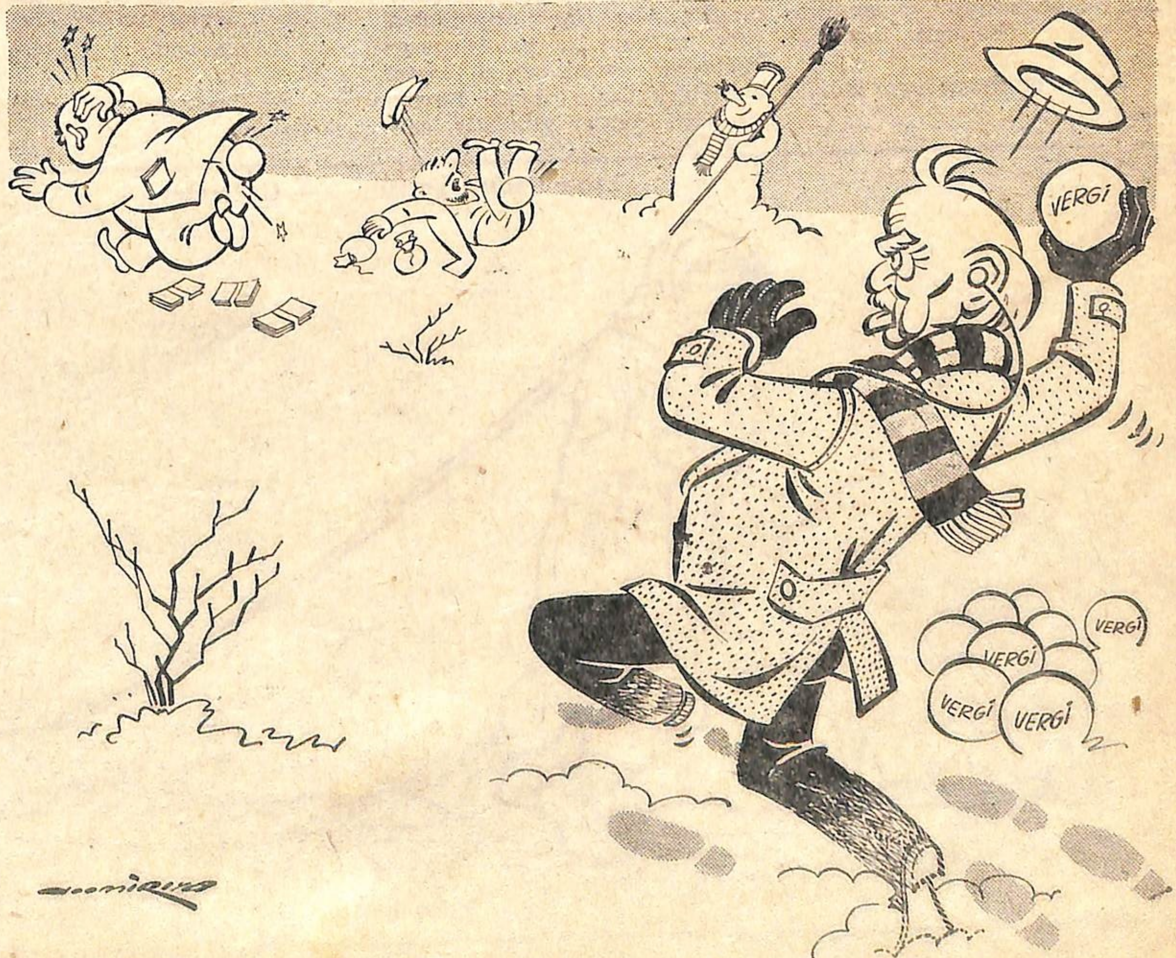
Gaza yapılan zam, doğrudan doğruya yoksulluğun sırtına vurulmuş bir yüktür. Ellerinde şişelerle, tenekelerle karlar üstünde uzanan gaz kuyruklarına bakınız: Hangisinin yüzünde sağlığın penbe neşesi var?.. Hepsi omuzları düşük, hepsi avurtları çökük, hepsi yırtık, hepsi yamalı sefalet!

Türkiyeyi bunların yardımları ile mi kalkındıracağız?..

Elektrik veremediğimiz insanları, odalarını ancak bir göz yaşı damlası kadar aydınlatacak kandilden bile yoksun bırakmakla Türkiye'nin yarınını aydınlatırım sanıyorsa, Ferit Melen dostumuza şimdiden tavsiye ederiz: İlk adımda düşmemek için eline bir kör değneği alsın!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Vergi vermeyen zenginlerden vergi alınacak, vergi kaçakçılığı önlenecek.» — Gazeteler —

Kaçakçı — Eyvah... Bu sefer kaçamıyacağım!

turistiktir PAŞAM

adnan Veli

Şâdan, karısının yüzüne hayran hayran baktıktan sonra:

— İstersen artık kalkalım karıcığım, dedi. Sen biraz yorgun görünüyorsun.. Dün akşam da uyuyamamıştın..

Vâcide ses çıkarmadı. Şâdan arkasına dönüp, eliyle garsonu çağırdı:

— Lütfen bizim hesabımızı getirir misiniz?..

Adam, zaten hesap pusulasını elinde tutuyordu. Şâdan isteyince, kâğıdı bir tabağa koyup uzattı:

— Buyursunlar Paşam!..

Şâdan hesap pusulasını eline alıp, önce yekûna baktı. İki kişilik yemek için 188 lira ödemesi gerekiyordu. O vakit, ister istemez pusulayı incelemiye başladı.

— Biraz bakar mısınız buraya?..

— Buyursunlar Paşam.

— Bu yediyüz elli kuruş nedir?..

— Kaşar peyniridir paşam..

— Peki, şu alttaki on lira nedir?..

— Hıyardır paşam.

— Yani bir hıyar on lira, öyle mi?..

— Öyledir paşam..

— Yahu bir hıyarın on lira olduğu nerede görülmüş..

— Piyasada şimdi hıyar kalmamıştır ve onun için pahalidir, paşam..

— Bizim memlekette hıyar bitmez, traş atma bana..

— Valla kalmamiştir paşam..

— Yahu sen hiç gazete okumuyor musun?.. Siyasî konuşmaları takip etmiyor musun?..

— Gazete okumam ben paşam..

— Ben de on liraya hıyar kabul etmem..

— Târifemiz öyledir paşam..

— Kim yapmış bu târifeyi?..

— Bizim patron yapmıştır paşam..

— Sizin patron da kim?..

— Aleko'dur paşam..

— Aleko'nun yaptığı târifeyi Belediye kabul etmiş mi?..

— Belediye bizim târifelere hiç karişmaz paşam.. Burası turistik gazinodur.

— Turistik gazino ne demek yani?..

— Yani demektir ki, burada fiyat, patron nasil istiyor, öyle olacak, paşam..

— Ben bu işi Belediye Başkanından da sorabilirim..

— Hangi Başkani?.. Aşim beyden konuşacaksiniz paşam?..

— Elbette Haşim beyden ya..
Ne zannettin?..

— Aşim bey şimdi çok iş vardir. Ne zaman Belediye Meclis elli beş tane adalet partili girmiştir. Epsi ayri mizika çalar ve 55 mizika vardir Aşim beyin başinda.. Aşim bey bu mizikalarin içinde sizinle nasil konuşacak paşam?..

— Ben konusurum..

— Asim bey gazinolarda karişmaz pasam..

— Niye karışmazmış?. .

— Aşim bey şimdi, İstanbul elektrikler her hafta sekiz defa kesilince, bu elektrikler niçin kesildi, anlamak için bir heyet kurmak ve inceleme yaptirmak ister ve bu heyete her gün için kaç lira lâzim olmuş, bunu hesap işleri müdüründen sorunca, müdür bütçede bu iş için vermek para olmadiği için, temizlik işlerinden çöpçü süpürgeleri ekonomi yapmiya ve Adapazar süpürgesi yerine çali süpürgesi kestirmek lâzim olunca Büyükderedeki bentler gitmiştir, çalilari incelemek için.. O sebeple gazinolarla hiç alâkasi olamaz!

— Yani, gazinoların kontrolü işi, Belediyenin işlerinden değildir demek mi istiyorsur?..

— Belediye işleri başka işlerdir paşam.. Belediye ciğercilere bakar, işkenbecilere bakar, işportacilara bakar, Köprüde balik tutan adamlara bakar, tezgâh içerisinde kiymali börek satan adamlara bakar ve turistik gazinolara katiyen bakamaz..

— Peki, anlaşıldı.. Şuradaki yirmi iki buçuk lira nedir?..

— Biftektir paşam..

— Yahu bir biftek yirmi iki buçuk lira olur mu be?..

— Olur paşam.. Turistik gazinolarda olur.

— Sen biraz patronu çağırsana buraya..

— Patron kasadan ayrılamaz paşam..

— Şefi çağır..

— Çağirayim paşam..

Adam uzaklaşınca, Vâcide Şâdan'a döndü:

— Hiç doğru değil yaptığın şekerim, dedi. Buraya Leman'lar geldiği vakit, kocası hiç hesap pusulasına bakmaz. Sade Leman'lar değil, Zehra'lar, Turgut'lar, ondan sonra Fatoş'lar filân da daima gelirler. Ama hiç birinin kocası itiraz etmiyor hesaba..

— Öyle söylüyorsun ama karıcığım, Leman'ın kocası mezeci.. Zehra'nın kocası kunduracı.. Fatoş'un kocası Belediye'de İmâr'da çalışıyor. Turgut desen Hal'deki kabzımalların umumi vekili.. Onlar da hesap pusulasını inceliyecek değiller ya.. Ama ben parayı o kadar kolay kazanmıyorum. Burası turistik gazino falan değil şekerim. Tophanedeki karanlık sokaklarda geceleri adam soyan çapulcular bunların yanında zemzemle yıkanmış. On liraya hıyar yiyemem ben karıcığım..

O sırada şef garson sokuldu. Şâdan'ı nezaketle selâmladı:

— Buyursunlar Paşam.

— Yahu siz, paşam'dan başka lâf bilmez misiniz?..

— Ka burası Paşalar Kazinosudur da, o münasebet ilen söylemişimdir paşam..

— Bu gazinoya Belediye karışmaz mı?..

— Helbettekim karışamaz paşam..

— Ya kim karışır?..

— Bizim patron Aleko karışır ise, başka hiç kimse karışamaz paşam..

— Belediye niçin karışamıyormuş?..

—— Çünküm bu kazinoun dokunulmazlık vardır paşam..

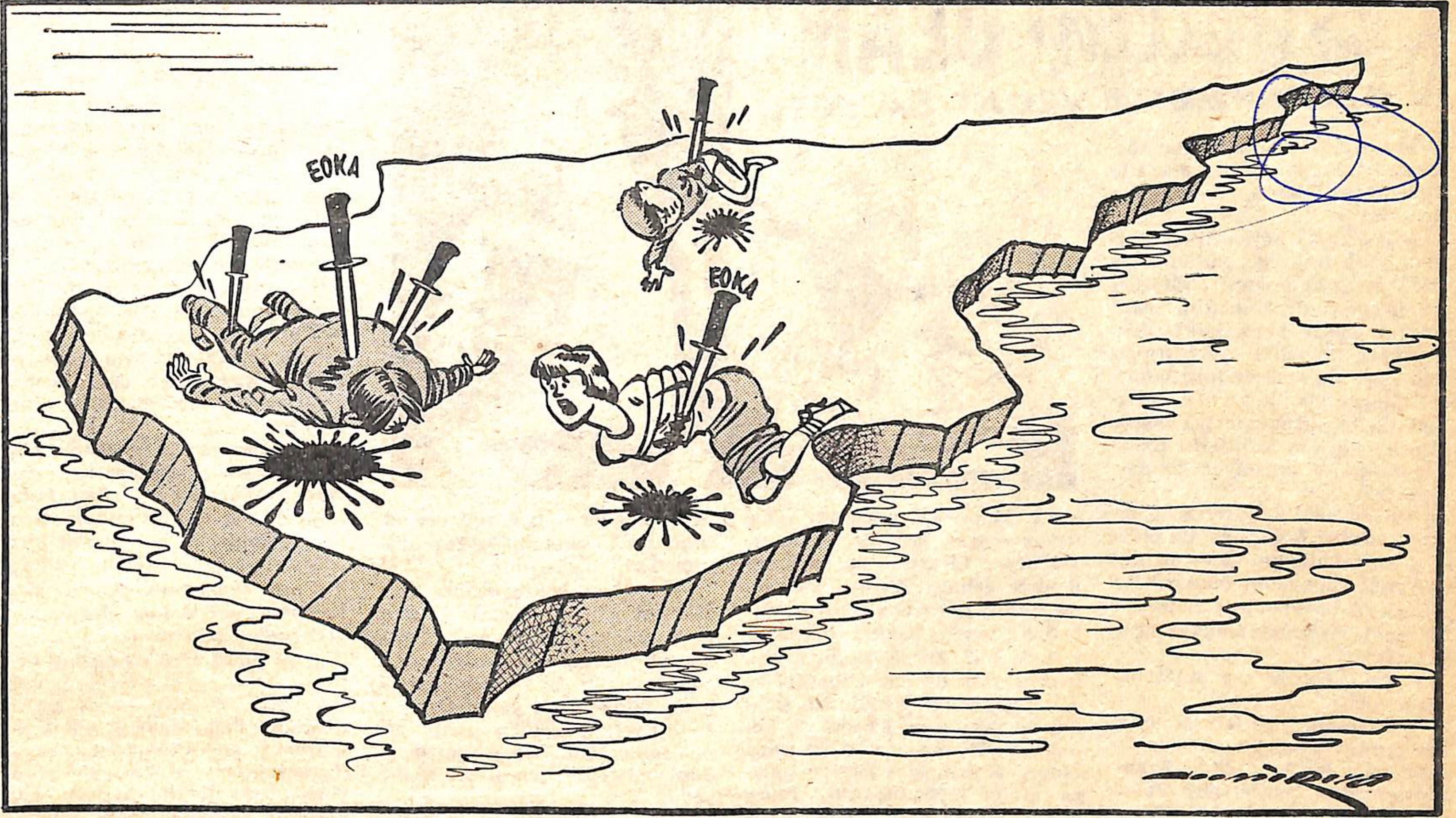
— Nasıl dokunulmazlık?..

— Mepus beylerin dokunulmazlık nasılsa, buranınki de öyledir. Mepus beylerin dokunulmazlık vardır, biiiir.. Vekil beylerin dokunulmazlık vardır ikiiii..

Yılın kadını seçildi. — Gazeteler —

Yılın kadını...

Gazetelerden: Kıbrıs'ta Rumlar silâhlarını bırakıyor!

Fatura ilen iş gören büyük tüccarın dokunulmazlık vardır üüüüüüç... Halk Partisi ilçe başkanlarının dokunulmazlık vardır döööört!.. En sonuncu, turistik gazinoların dokunulmazlık vardır beeeeş!..

— Yedi buçuk liraya kaşar peyniri olur mu?..

— Turistik peynirdir paşam..

— Ya on liraya hıyar?..

— Turistik hıyardır paşam..

— Biftek?..

— Turistik biftektir paşam.

— Her yerde yüzde on garson hakkı alırlar, niye sizde yüzde onbeş?..

— Bunlar turistik garsondur paşam..

— Buradaki müşterilerin hiç biri bunlara itiraz etmiyor mu?..

— Turistik müşterilerdir paşam..

— Ben bu işlerle uğraşacağım..

— Hiç vakit kaybetmiyesiniz paşam..

— Ben bu fiyatlara itiraz ediyorum..

— Turistik bir dayak yiyeecksiniz paşam..

— Öyle kabadayılık yok.. Geçende de gene bir müşteriyi dövmüşlerdi de, Emniyet müdürü «Kabadayılara soluk aldırmıyacağız» demişti.. Hatırlıyor musun?..

— Turistik lâflardır paşam..

— Bir müşteriye böyle muamele etmiye utanmıyor musunuz?..

— Turistik muameledir paşam..

— Ben sana gösteriirm. Memleketteki turizmi siz baltalıyorsunuz..

Vâcide söze karıştı:

— Vallahi fenalıklar geliyor

İstifçiler

Malın doğuracak mı anbarda bekleyince?
İşlerin aksi gider belki gelecek sene.
Şekerin var, unun var, yağı da ekleyince
İşim iştir diyerek helva yapıp yesene!

* * *

Bu yaşta yakışmıyor oturman kuluçkaya,
Biraz da önünü gör, bakma yalnız arkaya.
Bir gün fırsat yolunu tıkarsa bir sarp kaya
Seni kimler kurtaır, kim kanar desisene?

* * *

Dinle, can kulağiyle yoksulların âhını,
Her yana çevire dur servetin silâhını!
Bir gün zorlu bir tokat elbet iner ensene!
Şimdi Ali'ye giydir Velinin külâhını,

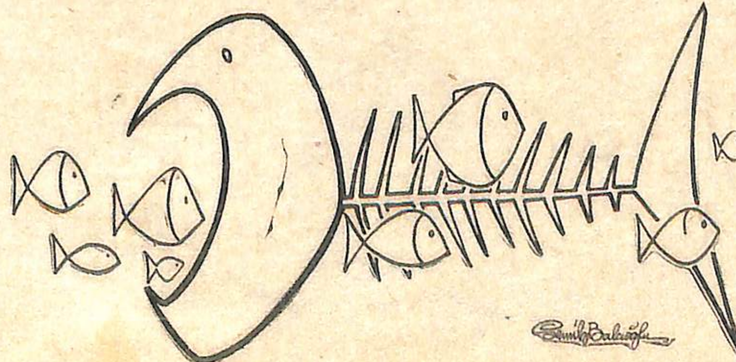
* * *

Bâzan boynunda davul, bâzan ağzında fülüt,
Şuna bir tehdit savur, berikine bir öğüt!
Gündüz camiden çıkma, geceleri domuz güt,
Doldur madrabaz, doldur milyonları kesene!

* * *

Her yere ağını ger, her yere bir tuzak kur,
Kalıbın dinlenince kim sana rahmet okur?
Yıkılıp gideceksin «Dayansın ehli kubur!»
Daha sağken benzedin dağlarda yol kesene...

Salâhattin KUTLU

«Balık balığı yerse balıkçı ne yesin?»

Şâdan!.. Artık kes..

Şâdan'ın suratı bir karış asılmıştı. Hesabı öfkeyle ödedi. Garsona hiç bahşiş bırakmadı. Sokağa çıkıp taksi durağına doğru hızlı hızlı yürüdüler. Önlerinde, Belediye Zabıtası memurları, camekânının bir köşesi kırık olduğu için, gece simidi satan bir adamı yakalamışlar, halkın sağlığına aykırı satış yapmak suçundan, hakkında zabıt tutmak ve simitleri imha etmek üzere, karakola götürüyorlardı.

Hava epice serindi. Vâcide, Şâdan'ın öfkesini biraz yatıştırmak için:

— Nonoşum, dedi. Mehtap, insanın ruhunu, tatlı bir coşkunlukla okşuyor.. Bu mehtap karşısında turistler...

Kocası sözünü kesti:

— Evet.. Turistik mehtap şekerim!

Adnan Veli

* * *

Benzeyiş

Karadeniz illerinde ısı sıfırın altında 20 dereceymiş.

Antalya'da ise sıfırın üstünde 16... Turistler denize giriyorlarmış!

Karadenizin soğuk, Akdenizin sıcak oluşu, Atlantik sahillerinde kar yağarken Pasifik sahillerinde denize girilen Amerika'yı aratmayacak turistlere.

Şükürler olsun... Nihayet bir tarafımız Amerika'ya benzemeğe başladı: Sudan bile olsa!

feshettim ULAN!

VEDAT SAYGEL

Komiser, dâvacı olduğunu söyleyen iri kıyım genci dikkatle dinledikten sonra, ufak tefek ihtiyara:

— Hakkında söylenenleri duydun, dedi. Kahvede, bütün müşterilerin gözü önünde «Meclisi de, partileri de feshettim ulan! Var mı başka istediğiniz?» diye bağırmış, ortalığı yatıştırmak için gelen bu beyi de tokatlamışsın. Meşru bir hükûmeti devirmek, halkı ayaklanmaya teşvik etmek istediğin şahitlerin ifadeleri ile de kuvvetleniyor. Ne dersin?

— Evet, dedi ufak tefek adam. Evet, Meclisi feshettim. Bu efendiyi de tokatladım. Ama inanın istiyerek yapmadım bunları. Bu efendi ve bu efendiye benziyenler, beni böyle davranmaya mecbur ettiler!

— Peki, bir de sen anlat bakalım olayı...

— Efendim söylemesi ayıp, her memur vatandaş gibi biz de maaşımızı bugün aldık. Fakat zamanımızda maaşı alır almaz eve koşmak mümkün mü? Kira, elektrik, su, havagazı, bakkal, kasap, kömürcü, kapıcı derken, elinizdeki para daha sokağın başına gelmeden uçuverir. Zaten maaş dediğiniz de ne ki? Topu topu 580 lira... Bütün bu dertlerden başka, geride, sıkıntıdamışsın, parasızmışsın hiçbir şey umursamadan, sabah evden çıkarken büyük kızım yaptıracağı elbise için gerekli öteberinin listesini elime sıkıştırmıştı. Karım:

— Akşam gelirken kahve, çay, sigara almayı unutma, demişti.

Küçük oğlan, vaadettiğim gömleği hatırlatmıştı. E, devlet değiliz ki, Amerika'dan yardım alalım. İster istemez elimizdeki para ile bütün ihtiyaçları karşılıyacağız.

— Heydi, dedim kendi kendime, sessiz bir köşeye çekileyim de, nereye ne vermem gerektiğini bir güzel plânlıyayım.

Hemen ilk rastadığım kahvenin boş bir masasına oturdum. Elimde kâğıt kalem, bütçeyi denkleştirmeye çalışıyorum. 350 si kira... Taş çatlasa, bundan on para kısamazsın. Bakkala 50 lira borç olmuş. Onbeşini kesip 35 de oraya versen, eder üçyüz seksen beş. Geriye kalır, 195 lira... Elektrik, su, havagazı üstüste gelmiş. Kuruşu kuruşuna yetmiş sekiz lira tutuyor. Belediye borcu, bakkal borcuna benzer mi? Zırnık kestirmezler insana. Onu da çık, kalır 117 lira... Ne kadar kendimizi sıkalım dedikse, gene kasaba 52, kömürcüye 35, manava 34 lira borç olmuş. Kalan para sadece onlara yetmez. E kış bastırdı... Daha bunun odunu var, çoluk çocuğun siparişleri var, önümüzdeki ayın geçimi var, siz olsanız ne yaparsınız?

Ben kendi derdimle uğraşıp dururken:

— Selâmün aleyküm, deyip karşıma biri oturdu.

Eh, selâm Tanrının selâmı... Almamak olur mu? Mukabele ettim:

— Aleyküm selâm.

Kendine bir çay söyleyip, cebinden çıkardığı gazetesine daldı. Ben de bütün hesap bilgimle, bizim maaşı borçlara denk getirecek formüller arıyorum.

Kasap, görmüş geçirmiş bir adamdı. Ona gider:

— Memet efendi, derdim. Geçim derdi hepimizin başında. Biliyorsun araya yılbaşı girdi, bizim bütçe altüst oldu kardeşim. Eğer mümkünse, nolur bu ay idare ediver.

Memet efendi ne derdi acaba? Ben Memet efendinin cevabını beklerken, araya bambaşka bir ses girdi:

— Yazık, vallahi yazık!

Karşımda gazete okuyan adam söylemişti bunları. Hesabın içinden çıkamadığımı gördü de, hâlime acıdı sandım. Meğer adamın derdi başkaymış.

— Şunlara bakın beyim, diye gazeteyi önüme uzattı. Genç genç ana baba kuzuları... İnsanın yüreği parçalanıyor yahu... Nereye baktı da yüreği parçalandı bilmiyorum ya:

— Evet, gerçekten yazık, demiş bulundum. Hay demez olaydım! Adamın çenesi bir açılış açıldı:

— Hatâ ediyoruz, diye başlamaz mı?

Benim hesap, allak bullak oldu. Hatâ eden benmişim de, başkalarının duymasını önlemek istiyormuşum gibi ezile büzüle, utana sıkıla fısıldadım:

— Ne diyelim, düzelir inşallah.

— Bu gençliğine doymamış ana baba kuzularını kara kara vagonlara doldurup, Almanya'ya nasıl ihraç edersin efendim?

Derdini anlamıştım, anlamıştım ya, bu işte bir yanlışlık olmalıydı. Adam, beni Çalışma Bakanı mı sanmıştı, ne?

— Benzetmiş olacaksınız.. Ben Bülent Ecevit değilim desem, bir kere benzettiyse imkânı yok Bakan olmadığıma inanmaz.

— Peki kardeşim, yarın icabına bakarım, desem, Bakan olmayan bir kimsenin, Bakan ağzıyla beyanatta bulunması yakışık almaz.

En iyisi durumu idare edip, içini boşaltmasına fırsat vermekti. Nasıl olsa konuşa konuşa yorulup susacaktı. Baktım hâlâ susmuyor, huzurunda Bakanlıktan istifa ettim mi, mesele kendiliğinden hallolurdu:

— Eh, bu işsizlik karşısında ne yapsın zavallılar, diye mırıldandım.

Kızdı:

— İşsizlikmiş, hıh! İşsizliği kendin yaratıyorsun sen! Baktın millet kahvelerde toplanmış oturuyor. Onlar bir pişpirik atadursun, sen kur fabrikaları... Her fabrikanın çevresine yap bol sayıda işçi evleri... Bak işsizlik yüzünden kahvede oturan, Almanya'ya giden kalır mı?

O konuşuyor ama, artık dinlemiyordum. Bıraktığım yerden başladım hesaba... Ucunda ölüm yok ya, bakkala da aynı şeyi söylerdim, kömürcüye de... Acaba suratlarında bir değişme olur muydu?

— Aman canım, değişirse değişsin, derken bu sefer de araya daha yabancı bir ses girdi. Baktım, işsizlik konusunu halleden adam gitmiş, yerine başka biri gelmişti. Yaşlı, kendi hâlinde bir beye benziyordu. Kime sinirlenmişse sinirlenmiş, durmadan «Lâ havle» çekiyordu.

— Ateşinizi rica edeceğim, dedi.

Verdim. Yeniden kendi işime döndüm. Belki bakkal sesini çıkarmazdı ama, kömürcü herhalde susmazdı. Kömürcününkini verip, bakkalınkini kessem, kasaba da vermeyiz dedik, elimizde kalır...

Hesaplıyacağım, hesaplıyacağım ama, yeni gelen bırakmıyor ki...

— İnsanlarda din iman kalmamış, diye başladı!

Vakit ilerliyor, karanlık bastı. Ev beni bekler, alacaklılar beni bekler, insanların dini imanı ile uğraşmanın sırası mı?

Ağzımdan kötü bir söz çıkacaktı, kendimi güç tuttum komiser bey. Kafam allak bullak oldu. Bir bakkalla, kasaba vermiyeceğim paranın tutarını bile bulamıyorum! İster istemez kalemi bıraktım. Karşımdaki, soluk almadan anlatıyordu:

— Bir yumurta elli kuruş.. O da cılk çıkıyor! Üstüne «Günlük yumurta» diye damga da vurmuşlar. Kurnazlığa, kazanca bakın!

— Eh, herkes bir yol tutmuş gidiyor işte, demek zorunda kaldım.

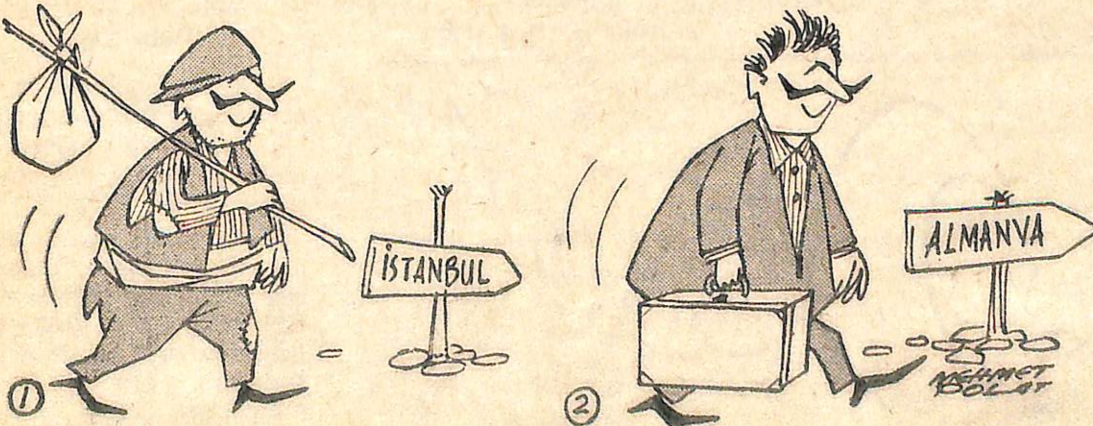
— Hem de ne yol... Yumurtacılıkla bir yılda apartman sahibi olunur mu?

Dudak büktüm. Hay aksi şeytan! Adam susacağına üsteliyor:

— Bütün sermayesi de nedir biliyor musunuz? Üç tavuk! Tavukçuluk yapmak için açmıştı dükkânı. Oysa tavuk falan sattığı yok. Piyasadan aldığı tabut tabut yumurtayı da yığdı dükkânın önüne, taktı üstüne «Günlük yumurta» etiketini, ooh, gel keyfim gel! Kafeste üç tavuk var ya, müşteri sanacak onlar yumurtluyor! A dinsiz imansız, bu tavukların her yeri yumurta olsa, saat başında üçü birden yumurtlasa, bu tabutları kaç ayda doldurabilirler diye soran yok!

Beynim uğulduyor. Kafamın içinde rakamlar dansediyordu. Çaresiz, cevap verdim:

— Esnafla başa çıkılır mı bi-

Yazısız

rader? Yumurtayı oradan almayıverirsiniz olur biter!

— Çıkılır, diye dayattı! Bunlardan ikisini Beyazıt meydanında sallandırabiliyor musun sen? Ondan sonra bak bakalım, üç tabut yumurta dolduran kalır mı?

Şunun dediklerine bakın komiser bey... Bana zorla Beyazıt meydanında adam astıracak! Ümidini kesip durması için:

— Sallandıramam, dedim!

— Hah, sallandıramazsan bu işin de önünü alamazsın arkadaş, deyip öfkeyle kalktı!

Henüz o kapıdan çıkmamıştı ki kahvede hiç boş yer yokmuş gibi, bu efendi gelip karşıma oturdu. Önce havalardan söz açtı:

— Gene kışladı mübarek, dedi, cevap vermedim.

Aklım kendi derdimde. Nereye ne vereceğimi, elimde ne kadar para kalacağını bir kararlaştırsam, zaten durmayacağım.

Benden ses çıkmayınca:

— Sizi bir yerden gözüm ısırıyor, diye tutturdu. Stadyumdan mı acaba?

İlle konuşturacak. İlle benim rahatımı huzurumu kaçıracak.

Maça gitmediğimi söyledim... Biri bana, biri kendine, kahveciye iki çay ısmarladı. Yanımızdaki masada üç kisi Kıbrıs konusu hakkında ateşli bir tartışmaya girişmişti. Bu efendi bir süre onları dinledikten sonra:

— Şu arkası dönük olan arkadaş doğru söylüyor, dedi. Hazır jetleri uçurmuşsun, donanmayı sevketmişsin, ne diye duraklarsın a paşam?...

Çaylar geldi. İçmeden kalkıp gitmek olmaz. Kafamdaki hesap bir âlem oldu ki, içinden çıkılmaz!

Anlatıyor:

— Sen yap çıkartmayı... Bir kere adanın idaresine el koy, sonra topla bütün milletleri etrafına: «Aga» de, «Bunu taksimden başka çare yok. Razıysanız ölçüp biçelim, hepinizin huzurunda bölüverelim. Yooo, değilseniz darılmaca yok, ben çıkmam kardeşim!»

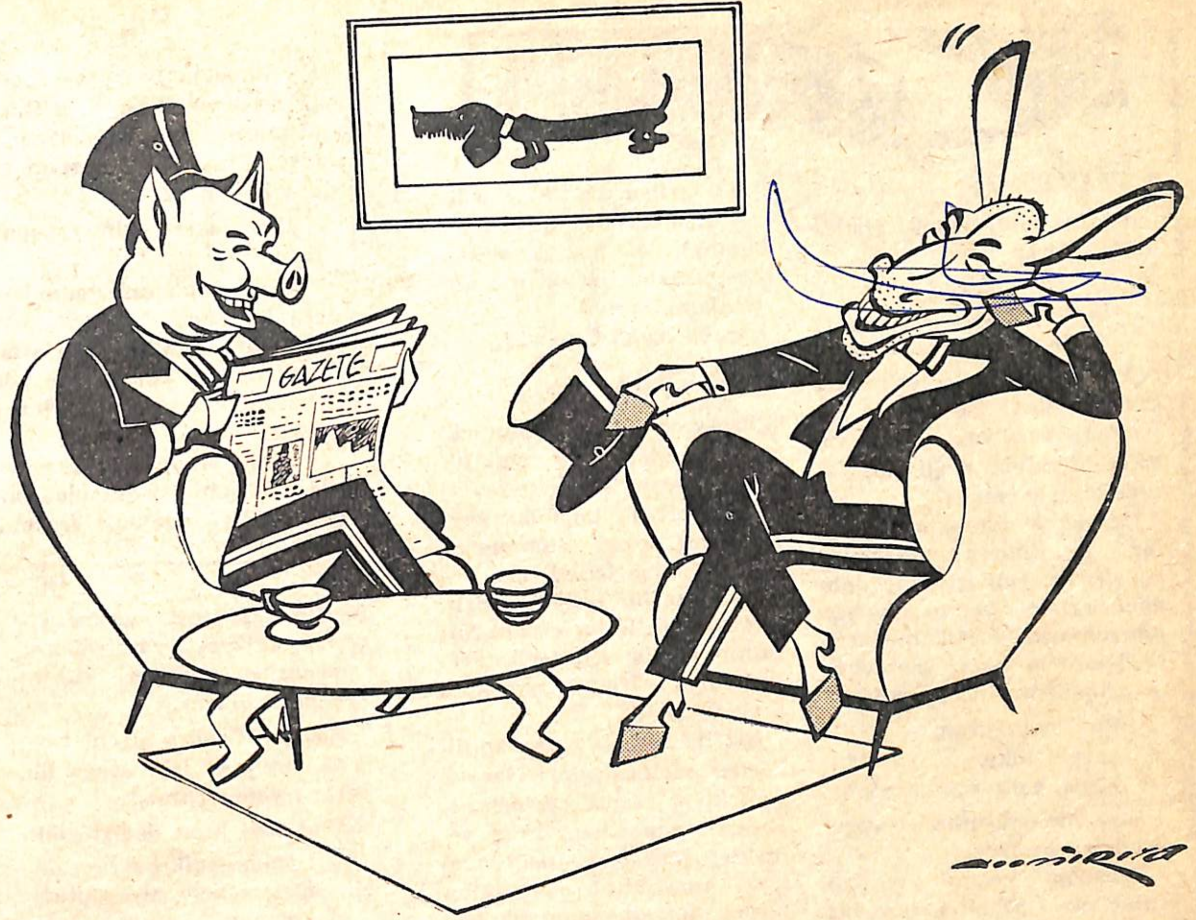
Çıldıracağım! Masaları dolaşan müvezzi çocuktan bir akşam gazetesi aldım. Okur gibi görünmekle belki çenesini kapatmış olurdum.

Ben tam, «İnönü, üçüncü koalisyonu bağımsızlarla kuruyor» başlığı altındaki yazıyı okumaya çalışırken bu efendi başını gazeteye uzatıp:

— Koalisyon moalisyonla uzun ömürlü bir hükûmet kuramazsın azizim. Demokrasi bize göre değil. Sen önce Meclisi feshedip, diktatörlüğünü ilân ediyor musun, deyince beynimde bir şey koptu, tıpkı bir tesbihin ipi gibi... Duygu, düşünce, mantık, ne varsa hepsi dağıldı birden ve galiba bir sandalyenin, bir masanın üstüne fırlayıp: «Meclisi de, partileri de feshettim ulan! Var mı benden başka istediğin?» diye bağırmış, maalesef tokatı da yapıştırmışım!

Hâdise bundan ibaret beyefendi. Ben düşmüşüm kendi derdime. Allah için söyleyin, halkı isyana teşvik etmek, Meclisi feshetmek ne haddime benim?..

Vedat SAYGEL

— Maşallah memleketimizde hayvan sayısı altmış milyona çıkmış!

Diriliş!

Son zamanlarda gazetelerimiz Amerikalı ve Avrupalı doktorların insanı birkaç dakika için öldürüp sonradan diriltme haberleriyle dolu...

Bu seri deneylerden sonuncusu azami 35 dakikalık ölümden sonraki dirilmeye ait.

Bizim Şarkışlanın Dikili köyünden Ahmet Kudusi adında birinin öldükten 18 yıl sonra askere çağrıldığı haberini geçen gün okurken gülmekten alamadım kendimi...

Karanlıkta gezenler

Kıbrıs buhranı sırasındaki güven oyunda A.P.' lilere, M. P.'lilere uymayarak, hükûmeti tutan Y.T.P.'yi alkışlamıştık.

Ama, çok geçmeden, onun da foyası çıktı meydana: Bu yüzden 11 kadar Y.T.P.'li Senatör ve Milletvekili partidan istifa etmişler.

Milletvekillerimizin birkaç oy, biraz çıkar için sık sık bir partiden başka bir partiye nakli bize neyi hatırlattı bilir misiniz?..

Seçimlerde 2,5 liraya oy atan kiralık seçmenlerin kamyonlara bindirilerek nakledilişini!

Neyse ki son alınan bir kararla İstanbul gibi büyük şehirlere kamyonların ancak gece tenhalığında girmelerine müsaade edilmiş... Böylece partiden partiye yeni göçlerin çirkin manzarasını görmekten kurtuluruz hiç olmazsa!

Çubuk

Sivaslı bir yurttaşımız Başkan Johnson'a bir metre otuz santim boyunda bir ağızlık yollamış.

Tabiî, memnun olur bu hediyeye Johnson...

Ancak, Amerika Cumhurbaşkanını sevindirecek bir başka şey de, Türkiye'nin plân içinde kalkınabilmesidir.

Meselâ öyle tahmin ediyoruz ki, fidanlarını dikmeğe başladığımız «Kennedy Ormanı» Johnson'u daha çok memnun etmiştir.

Geçenlerde okuduğum bir haberde Çekoslovakya'da kibritlerin 5 mm. kısaltıldığı, bu sayede de yılda bilmem kaç hektarlık orman tasarruf edildiği bildiriliyordu.

Biz Çekoslovakya'daki gibi insanın parmağını yakacak kadar kısa kibrit kullanılsın demiyoruz ama, başkasının yüzünü yakacak uzunlukta ağızlık ta kullanılmasın... Malûm ya, oda genişliği bir metreyi bulan gecekonduların Türkiyesine bu kadar uzun ağızlık zaten sığmaz!

Peçeli erkekler!

Geçenlerde Meclis'te İnönü gitmiş AP. kulisindeki masalardan birine oturup çalışmaya koyulmuş.

Orada bulunan AP.'li mebuslar, İnönü ile beraber görünmeyelim diye, fotoğrafçıların flâşı karşısında yüzlerini örtüvermişler.

20. nci yüzyıl Türkiyesinde peçeli kadın olur mu olmaz mı diye tartışılırken, şu bizim AP.'liler erkeklerin de yüzünü örtüyorlar!

Ama, doğrusunu isterseniz, biz sadece peçeli erkekleri kınamıyoruz... İnönü'nün yanında görünebilmek için herkesi ite-kaka ilerleyip, peçeli erkeklerin tam aksine siyasî striptiz yapanları da kınıyoruz!

Kanaatımızca istikrarlı toplum odur ki, Macmillan'ı otobüs durağında gösteren resimdeki gibi, Başbakanın yanından ne kimse kaçar, ne de yanında görünebilmek için hemen koşar...

7 gün

PAZARTESİ :

Büyük romancımız Halide Edip Adıvar öldü.

Ey Yeni Turan,
Sevgili ülke,
Söyle, sana yol nerede?..

Yanılmıyorsam, bu mistik satırlar, Yeni Turan'ın iç kapağında yazılıydı. Yeni Turan'ı bilirsiniz, değil mi? O'nun bir romanıdır.

Çanakkale Savaşı'nı yapanlar, bu romanı ezberliyen gençlerdir. Onlar, inanç dolu göğüsleriyle boğazı düşman donanmasına tıkamışlardı. Kafkas'ların beyaz mezarlığına gömülenler de onlardır:

Ey Yeni Turan,
Sevgili ülke,
Söyle, sana yol nerede?..

Diye bir rüyanın cezbesi içinde savaşanlar!

Turan'ın yolunu unutalı yıllar var... Şimdi herkes bir yol tutturmuş gidiyor... Geçimin yolunu bulabilenlere ne mutlu!

SALI :

Milliyet Gazetesi, nedense bilirkişi saydığı rejisör Turgut Demirağ'a, aktör Tanju Gürsu'ya, masör Yorgo Tagar'a ve bir de aktris Semra Sar'a: «Kadının en cazip, en önemli, en çekici yerinin neresi» olduğunu sormuş... Cevaplar iki noktada toplanıyor: Göz ve bacak.

Nasrettin Hoca'nın da böyle bir tartışmada fikri vardır:

— Ben, demiş, mütevazı adamımdır. Ne o kadar yukarılara çıkarım, ne de o kadar aşağılara inerim!

Acaba hangisi doğru?

ÇARŞAMBA :

Profumo skandal'inin seks kraliçesi Mandy'nin anlattıklarını okuyor musunuz?

Hürriyet'in bugünkü sayısında bir devlet adamından, bir bakandan basediyor:

«Yüzüne bir maske geçirir, boynuna bir levha asardı: Sizi tatmin edemezsem beni dövünüz» diye... Dayak yemekten zevk alırmış!

Biz de birçok acaip politikacılar görmüşüzdür: Havyar yemekten, cacık yemekten, rüşvet yemekten, insan yemekten hoşlanan politikacılar... Ama dayak yemekten hoşlananını duymamıştık hiç.

Galiba en iyisi, en zararsızı bu... Kendisinden başka kimsenin canı yanmıyacak.. Acısı da ona ait, tadı da!

Bekliyelim.. Demokratik hayatta İngiltere kadar eskiyince böylesini de görürüz belki.. Şimdilik bizim tosunlar, olsa olsa, mecliste biribirlerine birkaç tokat, dokunulmazlıklarına güvenerek de trafik memurlarına dayak atıyorlar!

PERŞEMBE :

Bir adamın gülüşü sinirime dokunmıya başladı. Arabadan inerken gülüyor, meclise girerken gülüyor, gazetecilerle konuşurken gülüyor, susarken bile gülüyor.

Baktım, Londra Konferansı'na katılmak için uçağa binerken yine sırıtmış!

Ayol, deli kızın dediği gibi:

— Düğün değil, bayram değil, eniştem beni niye öptü?

Sen de öyle, ne gülüyorsun? Düğün değil, bayram değil... Kanlı, ıstıraplı bir iş... Can verenlerin hesabını sormaya, soydaşlarımızın haklarını aramıya, tartışmaya gidiyorsun...

Mutlaka güleceksen, bari giderken değil, gelirken gül!

CUMA :

Geçen yıl içinde yapılan hırsızlıklar, daha önceki yıllardan yüzde on beş fazlaymış...

1963 ün verimli bilânçosu bu!

Bu yıl gireli daha bir ay olmadı bile.. Ama hırsızlıklarda büyük gelişme var: Son kırk sekiz saat içinde, şehrimizin çeşitli semtlerinde yirmi altı ev ve dükkân soyulmuş.

Şimdi 1962 den bu yana hırsızlıkların artışına sevinmeli miyiz, üzülmeli mi?

Kırk sekiz saatte yirmi altı ev soyulduğuna göre, hemen hemen her birbuçuk saatte bir ev soyuluyor demek.

Soyulacak evlerimizin bu kadar çok oluşuna maşallah diyelim. Hırsızları memnun edecek evlerin artması her bakımdan bir kalkınma işaretidir!

Ama hırsızların bu kadar çoğalmasına ne diyelim?.. O da işsizlerin, açların çoğalması değil mi?

Acaba toklukla açlık, varlıkla yokluk paralel mi genişliyor?

CUMARTESİ :

Hürriyet'in «Serbest Kürsü»sünde bir şikâyet okudum. Özeti şu:

«Köy ve Eğitim Yayınevi, P.K. 339 Ankara adresine 1962 de yüz lira göndererek ders aracı istedik. Aradan iki yıla yakın zaman geçti. Mektup, telgraf, hiçbirine cevap yok, P.T.T. idaresinden öğrendiğimize göre, yolladığımız yüz lirayı Galip Güler adında biri çekmiş.»

Şikâyet mektubunu yazan: Akhisar ilçesi Yenice Köy İlkokulu müdürü Hamdi Sakallı!

Zavallı öğretmen, soyadının kurbanı olmuş ve sakalı bir açıkgözün eline vermiş... Herifin de soyadı olaya uygun: Güler.

Köy okulunun parasını çarpacak kadar utanmaz olduktan sonra elbet güler!

Pazar :

Milliyet'in Pazar sayısında bir sanat yazısı okuduk: Orta Doğu Teknik Üniversite öğretmenlerinden Dündar Elbruz Ankara'da bir sergi açmış. Yazının başlığı şu:

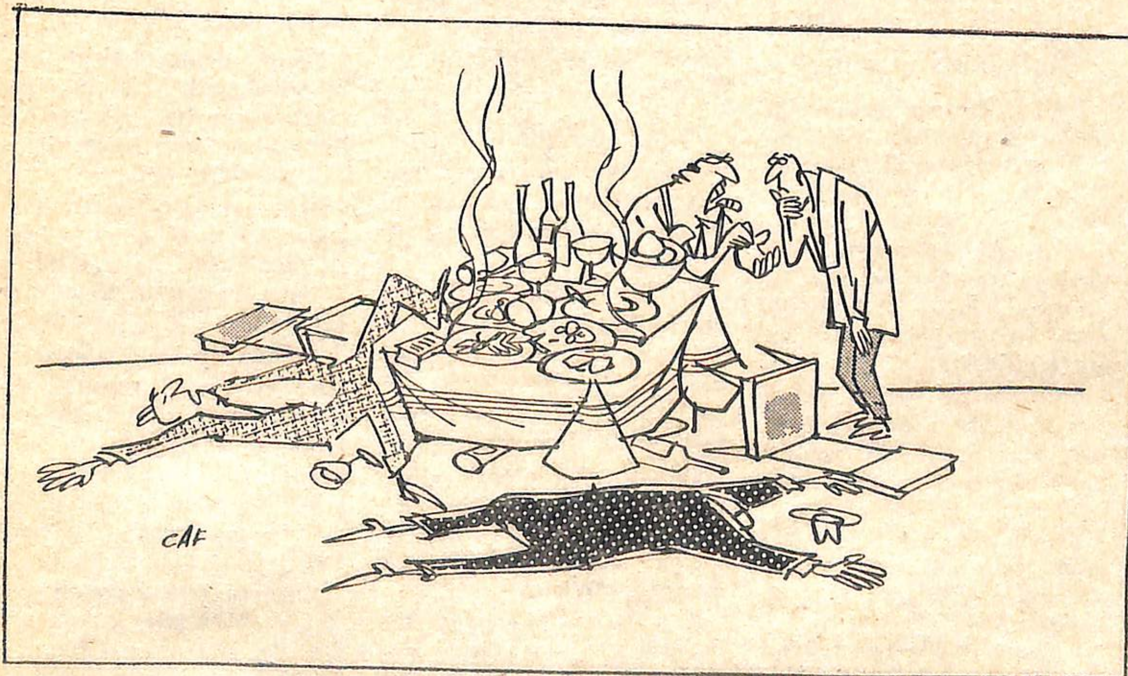
«Bir yüksek mimar odunları dile getiriyor!»

Bizim bildiğimiz, odunları dile getiren bir sanatkâr değil, herkesin tanıdığı bir politikacıdır. Hattâ:

«İstersem odunu bile aday gösteririm, milletvekili seçtiririm» dememiş miydi?

Yalnız arada bir fark var: Sayın Dündar Elbruz'un sergisindeki odunlar arasında bir de «Düşünen Adam» varmış. İşte politika odunları arasında yalnız bu yoktur!

Dünyada her yıl içkiden yüzbinlerce insan ölüyor. — Gazeteler —

Patron — Ulan, sana yüz kere söyledim, şu hesapları peşin al diye!

Ankara Mektubu

Adak!

Horoz, âkıbetinden endişeli, başaşağı getirilmişti karşıdaki pazardan... Gösterişsiz bir «kümes beyiydi» zavallı... Beyliği kalmamıştı, pazar yerinin ayazında, sonraa... zelil tavuklarla bir tutulmaktan...

Kümes beyi, Mitatpaşada, yapısı sağlam ve yüksek bir bakanlığın kenar tarafındaki toprakluğa getirildi... ve başı gövdesinden ayrıldı, düştü bir yana... Gövde... Gövde, sürdüğümüz hayatça gülünç, sürdüğümüz hayatça çırpınmalarla çırpındı, sonra çırpınmalar durdu: Bir adak yerine getirilmişti!

Birkaç gün önce, koalisyonun çatlamasından ötürü, bir Bakan terketmişti bakanlığını, kimseye «adiyos» demeden...

Bu bakanlıklar tarihinde, ilk defa vuku buluyordu... Adak değil, adağın yerine getirilmesi açık açık! Yılmış insanlar, bıkmış insanlar, bezmiş insanlar kendilerine gelmişlerdi şükür... Kendilerine geldiklerini kendi kendilerine törenle ispat etmek istiyorlardı...

Hükûmettir, geliir, geçeeer, sinesinde benzemezlikler barındırır, benzerlikler barındırır, çatışmalara şahit olur, nihayet bu ortamın insanlarından derlenmiştir, dimi?... Mucize beklemeğe lüzum yok, bu ortamın insanlarından... Fakat her şeyin bir asgarisi vardır hayatta: Biraz iyi niyet, biraz kendi hudutlarını bilme, biraz samimiyet, biraz bilgiye ve insanlığa hürmet... Bütün bunlar gidişini horoz adaklarıyla tesit ettirtmiyecek miktarda... Daha fazlası değil, valla billâ daha fazlası değil!

Ali İhsan Göğüş dostum, arkandan horoz kestirmiyeceğine eminim!

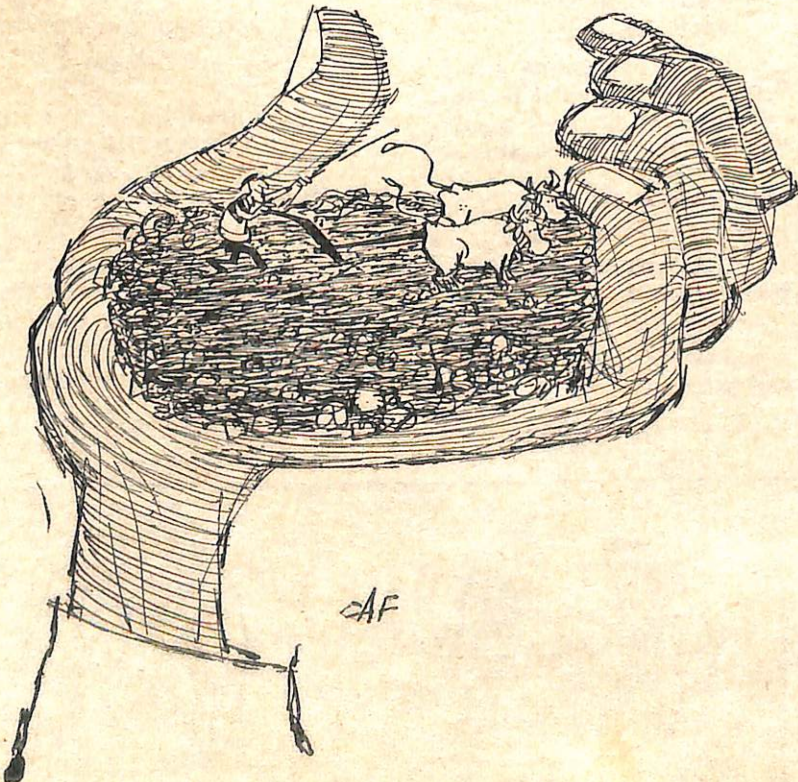
Kim kim kabinesi!

Bilmem Disraeli'sini okudunuz mu André Maurois'nin... Disraeli, biliyorsunuz, İngilizlerin meşhur Başvekili, Kraliçe Victoria zamanında.. Kudretli, ömürlü, borusunu öttüren bir başvekil...

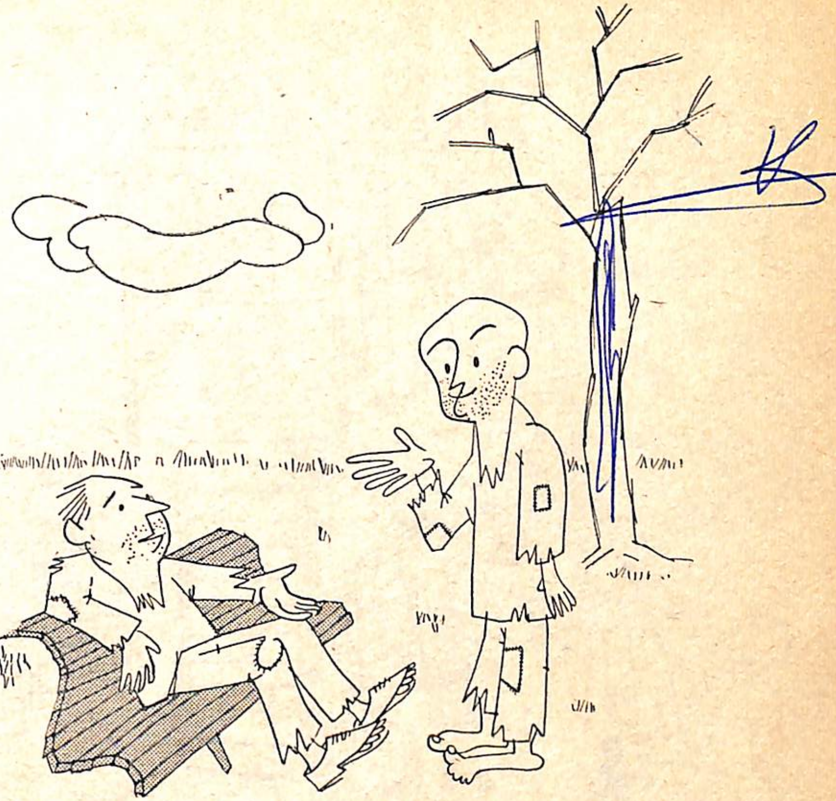
André Maurois, 227 nci sahifesinde şöyle der: «Kabine üyelerinin bu kadar âciz, bu kadar düşük kaliteli, bu kadar bilgisiz oldukları o zamana kadar görülmemişti... **(Kesmeyin Yusuf Ziya bey, vallahi billâhi İngiltereden bahsediyorum, hem de 19 uncu asrın İngilteresinden...)** Kraliçe'ye herhangi bir mütalâada bulunulduğu zaman, çocuklarının sıhhati hakkında cevap alabiliyordunuz... Bir de sağır ve yaşlı dük dö Vellington vardı... Kraliçe kabine üyelerini tanımıyordu... Birinin ismi önünde söylendiğinde «Kim, kim?» diye kulak kabartıyordu... Onun için bu kabineye «Kim Kim kabinesi» denmişti!»

Kim kim Kabinesi... O, anladık, Ondokuzuncu asrın İngilteresindeymiş...

Bir de Dum Dum Kabinesi varmış bir yerde buna benziyen... Acaba nerde ki?

Bir avuç toprak

— Ramazanın kaçı?

— 10522 si!..

Güven oyu!

Aldı... Güven oyunu... Alacaktı zaten... İki çıkış, bir tatlı sertlik, bir «en kararsıza» hitap, yeni hükûmet aldı güven oyunu!

Kabineyi teşkil eden zevat tanınmağa başladı teker tüker kamu oyunca...

Tanınmağa başlananlar arasında Ali İhsan Göğüş başta geliyor... Onun için, şimdilik barometre de iyi... Tepretmesin barometreyi... Şey, diyorlar... Bi kere onurlu... Kayın pederi bunca varlıklı olduğu halde, sıkıntının maddî manevîsini çekmiş, en ufak destek talebinde bulunmamış... Sonra, hep ezilenin tarafındadır... (Hımmm... Hepimiz öyleydik bir zamanlar, dimi bakan bey abilerim?...) Partizan'dır, amma ve lâkin partizanlığı inancından ötürüdür (kıskandım bunca inancı...) Sonra yakışıklıdır da... (Eh bu da işleri bozacak faktör değil...)

İkinci «yeni sima» Malik Yolaç... Bu kadar «şevkli» bakan görmedim... Bu kadar şevkten ancak aydınlık şeyler doğabilir değil mi?... Bakanlık koltuğuna futbol sahasına çıkarcasına çıktı... İyi huylu muhakkak: Sanayi Bakanlığını dilediği halde, spor işleriyle meşgul Devlet Bakanlığını alınca, morali hiç bozulmadı...

Üçüncü «sivrilen» sima, kabinede değilse bile, Nihad Erim dostumuz... Nihad Erim bir teveccüh iadesi devri yaşıyor... Kimin teveccühü mü?... Kiminki olabilir?.. Yalnız ben o çok muhterem zatın teveccühünden bile korkarım!

Kabinenin enteresan simalarından biri Lebid Yurdoğlu... O, Yahya Kemal tipinden... Biz, hassas adamlarda hep «teverrüm» etmiş bir hal ararız... Nur içinde yatsın, Yahya Kemal'de en dikkatli göz, «teverrüm» etmiş bir hal göremezdi dimi?... İşte Lebid Yurdoğlu da o tipten... Fizik bakımdan!...

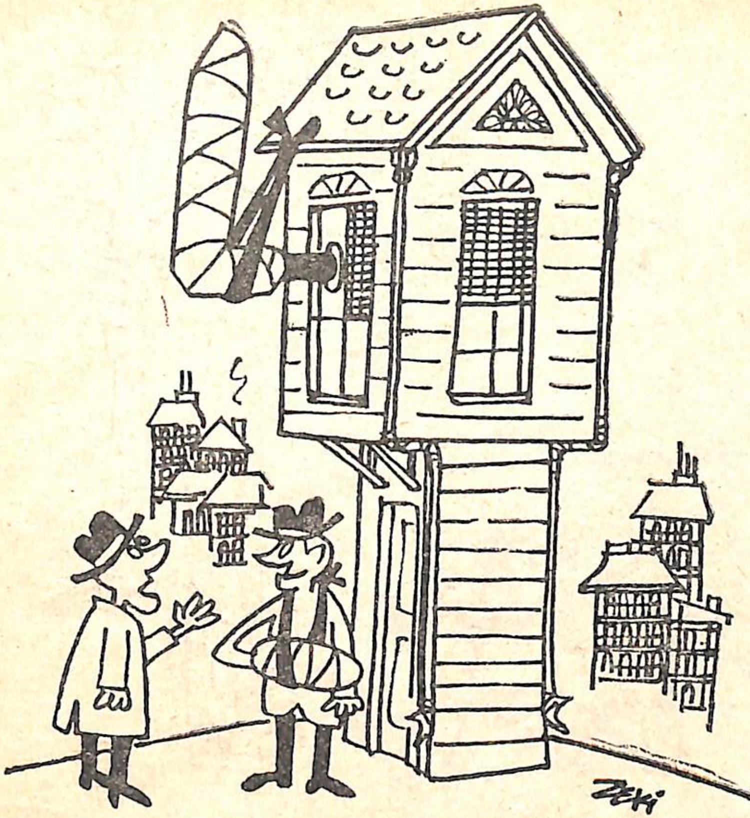
Onun da gönlünde, başka bir Bakanlık yatardı, amma ve lâkin «misafir bulduğunu...» demişler, «umduğunu değil...» İktidar misafiri bile olsa! Turizm Bakanlığı yatardı onun göyüncağızında.. İlk işi de Ege sahillerini «ihya» etmek olacaktı!.. Malûmaliniz her turizme «baş» misafir, bir şeyi ihya edeceğini sanmıştır. Sonra bu «ihya», birkaç yurdiçi tantanalı, «direktif»li yolculuğa bir de kader nasibetmişse, Avrupada tur atmağa münhasır kalır... Yalnız Lebid Yurdoğlu'nun kendine göre, oldukça elle tutulur projeleri vardı bu sahada... Öyle makama iliştikten sonra, birdenbire beynine «serpilmiş» projeler diiil bir gecede... «İyonya kıyısı» diye bir fikri vardı meselâ...

Politikacılar, yakaladıklarına soruyorlar:

— «Yeni kabine için ne düşünüyorsunuz?» diye... (Ton şu: Benim var olmadığım kabine de. kabine mi sanki?... Değil biraderim değil... Amma, üzüm koruk olurmuş önce... Bekle!.. Bak herkes «mösyö lö ministr» oluyor sırası gelince, sana da sıra gelir, çok teprenmezsen!.. Niçin gelmesin?... Boyun mu yok, ki o da engel değil... Bilgin mi yok?... İnancın mı yok?... Güvenin mi yok ki, olmıyasın... Bunca da insan tanıdın striptizcisinden başlıyarak.. Eeee?... Bekle işte, çok teprenmeden...) Ne mi düşünüyor vatandaş yeni kabine hakkında?...

Ne düşünsün?... Onun yerine düşünenler güven oyu vermişler işte... Güvenilir cinsten olmasa, verirler mi güven oyunu?.

Nimet ARZIK

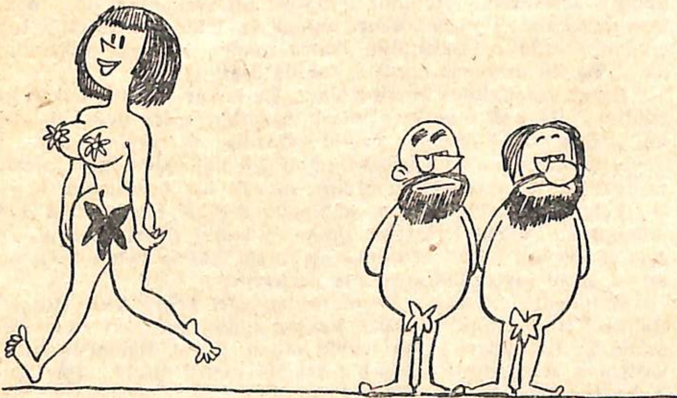
— Ya vah vah... İkinize de geçmiş olsun!

KİBRİTLER

Anne, kızını azarlıyordu:

— Martine! Evde sigara içilmesini katî surette men etmiştim. Oysa dün gece seni ziyarete gelen delikanlının sigara içtiği meydanda... Halının üstündeki yanık kibrit çöplerinden anladım!...

— Hayır anneciğim, dedi genç kız, Jacques sigara içmedi, kibritleri saate bakmak için yaktı...

Yazısız

Çocuk — Anneeee, koooo

İmdat!..

Nöbetçi komiser acı, acı çalan telefonun ahizesini kaldırdı: Öbür taraftan bir ses;

— Alô! dedi, orası polis mi?

— Evet! Ne var?...

— Çabuk yardımıma gelin! Korkunç bir şey oldu! Koskocaman siyah bir kedi yemek odasının açık penceresinden içeri girdi!

— Böyle saçma bir şey için polis rahatsız edilir mi?...

— Ama çok mühim! Hayatım tehlikede!

— Peki ama, siz kimsiniz?..

— Ben mi? Şey... Kırmızı süs balığı!

Ban

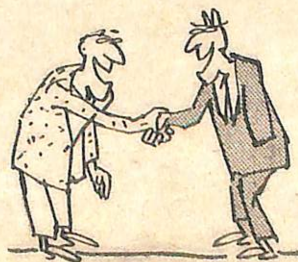
Şu odada boş bir masa,
Yoksa o benim masam mı?
Denizde yol açmış Musa,
İş gören benim asâm mı?

* * *

Kuru kemik olmaz kebap,
Dikkat çeken bir şeyler yap!
İçi kâğıt dolu dolap,
Orası mahrem kasam mı?

* * *

Eşyaya yer yok odamda,
Papucumuz gezer damda!
Kel övünürmüş hamamda:
«Yıkansam mı, taransam mı?»

Dünyada sigara düşmanlığ

blam nişanlısını yiyor!

ne?

İçtik ağız yakan sütü,
Züğürt olmak daha kötü.
Kopsun, bana ne, gürültü!
Yatıştırmak ta tasam mı?

* * *

Şarap tükenmiş güğümde,
Hayat bağlı kördüğümde!
Büyükleri gördüğümde:
Yakınlaşsam, yaransam mı?

* * *

Ney'miş gider, Ut'muş gider,
Herkes bir yol tutmuş gider!
Milyonları yutmuş gider!
Bile bile hep sussam mı?..

Salâhattin KUTLU

Dürüstlük

İki doktor konuşuyorlardı:

— Hastalarımdan muayene ücretlerini bin güçlükle alıyorum...

— Ben bu hususta hiç şikâyetçi değilim!.. Mirasçılar bana karşı çok dürüst davranıyorlar..

* * *

Ne iştir!..

Sarhoşun biri, yoldan geçen bir adama saati sorar. Adam saatine bakıp cevap verdikten sonra, sarhoş yüzünü buruşturur:

— Ne iştir yahu!.. der. Sabahtan beri kaç kişiye sordumsa hiçbirinin söylediği birbirini tutmadı.

...yor. — Gazeteler —

İşsizlik nüfus artışına sebep oluyor. — Gazeteler —

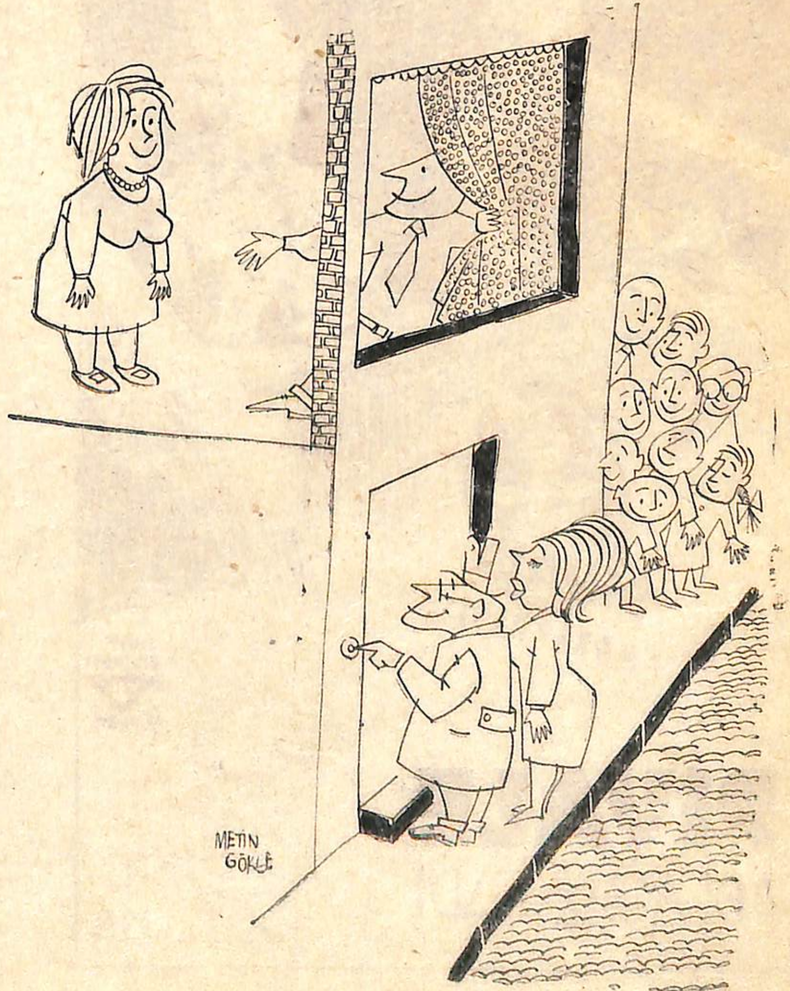

— Ne yapalım komşucuğum, bizimki boşta, yapacak iş yok ki!

KARIŞTIRMIŞ!

Havagazi saatini kontrola gelen memuru gören köpek acı acı havlamaya başladı.. Bunu gören ev sahibi kadın memura seslendi:

— Kusura bakmayın bay memur bizim köpeğin gözleri zayıf, sizi vergi tahsildarı ile karıştırdı.

— Korkma hanım, aç kapıyı... Yalnız gelmişler!..

Dürüst Bir koca!

ÖĞLE yemeğinden henüz kalkmışlardı... Doğrusu çok güzel bir yemek yedikleri için kendilerini iyice tok ve biraz da uykulu hissediyorlardı. Erkek bir sigara yakıp tatlı tatlı gerindi ve divana uzandı; karısı da gelip yanına yattı. Çok, çok mes'uttular! Adam esneyerek sordu:

— Ne var ne yok sevgilim; bir şeyler anlat haydi!...

— Ne anlatayım?... Haa, sahi... Senin haberin var mıydı. Bizim Sophie Okurkowa, adı neydi, Tra.. Tramb; hah Tramb, işte nihayet o herifle evlendi. Rezalet, skandal.

— Canım, nihayet evlendiyse skandal bunun neresinde?

— Fakat bu Tramb alçağın biri; utanmaz herif! Prensip diye tanıdığı hiçbir kavram yok... Önceleri Graft'ın mağazasını idare ediyordu şimdi ise Demir Yollarında çalışıyor ve gayrimeşru yollarla cebini dolduruyor. Düşün kızkardeşini bile soymuş bir herif! Kısacası serseri ve hırsız. Bu düzenbazlar nasıl oluyor da namuslu kızlarla evlenebiliyorlar? Böyle bir adamla milyoner de olsa asla evlenmezdim. Hiçbir zaman kendimi bu kadar alçak bir herifle evli olarak tasavvur etmeme imkân yok...

Bunları söyleyip ayağa fırladı; hiddetinden yüzü kızarmış, gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. Çok ciddî konuştuğu aşikârdı:

— Bu Tramb iğrenç herifin biri, diye devam etti, fakat böyle adamlarla evlenen kadınlar onlardan daha iğrenç ve bir o kadar da aptal!..

— Tabiî ki sen böyle bir adamla evlenmezdin sevgilim... diye kocası lâfını kesti; ama ya benim de böyle ahlâksız bir herif olduğumu öğrensen ne yapardın?

— Ben mi? Derhal seni terkederdim; bir saniye bile yanında kalamazdım artık... Ben sadece dürüst, namuslu bir erkekle yaşayabilirim. Eğer senin Tramb'ın yaptıklarının yüzde birini yaptığını öğrensem derhal seni bırakır giderdim. Ve o zaman sana söyleyeceğim tek söz sadece bir «Adiyö» olurdu...

— Öyle mi sevgili karıcığım? Senin böyle ulvi düşüncelere sahip olduğunu bilmiyordum doğrusu! Ama utanmadan ne güzel de yalan söylüyorsun...

— Ben asla yalan söylemem. Böyle bir harekete teşebbüs et seni terkeder miyim etmez miyim görürsün.

— Ne diye tecrübe edeyim... Sen de pekâlâ biliyorsun ki Tramb benim yanımda adi bir yankesiciden ibaret kalır. Ne diye gözlerini açıp yüzüme öyle bakıyorsun, yalan mı?

Biraz durdu, sonra karısına tekrar sordu:

— Benim yıllık resmî kazancım ne kadar?

— 3000 Ruble!

— Peki! Onbeş gün önce sana hediye ettiğim gerdanlık kaçaydı: 2000. Tamam mı? Ya dünkü elbise tam 500 Ruble, sayfiye 2000. Hah ha ha hay daha evvelki gün baban benden tam 1000 Ruble ödünç aldı..

— Fakat Pierre senin ekstra bazı kazançların var meselâ...

— Sonra at yarışları, ev kirası, senin şapka faturaların. Unutmadın herhalde, daha evveki hafta oyunda 100 Ruble kaybetmiştin...

Koca yattığı yerden hafifçe doğrulup çenesini eline dayadı ve bir yarım saat daha bu konuda konuşmaya devam etti. En sonunda da yazı masasından çıkardığı bir sürü evrakla sözlerini gerçekledi;

— İşte sevgilim görüyorsun ya, Tramb benim yanımda ufak bir yankesiciden ibaret derken haksız değildim. O halde «Adyö!» Yolun açık olsun. Yalnız bundan sonra erkekler hakkındaki hükümlerinde daha dikkatli ol!

İşte hikâye bu kadar...

Şimdi belki okuyucularım soracaklardır:

— Karısı bu adamı terketti mi? diye...

Elbette; derhal çıkıp gitti.

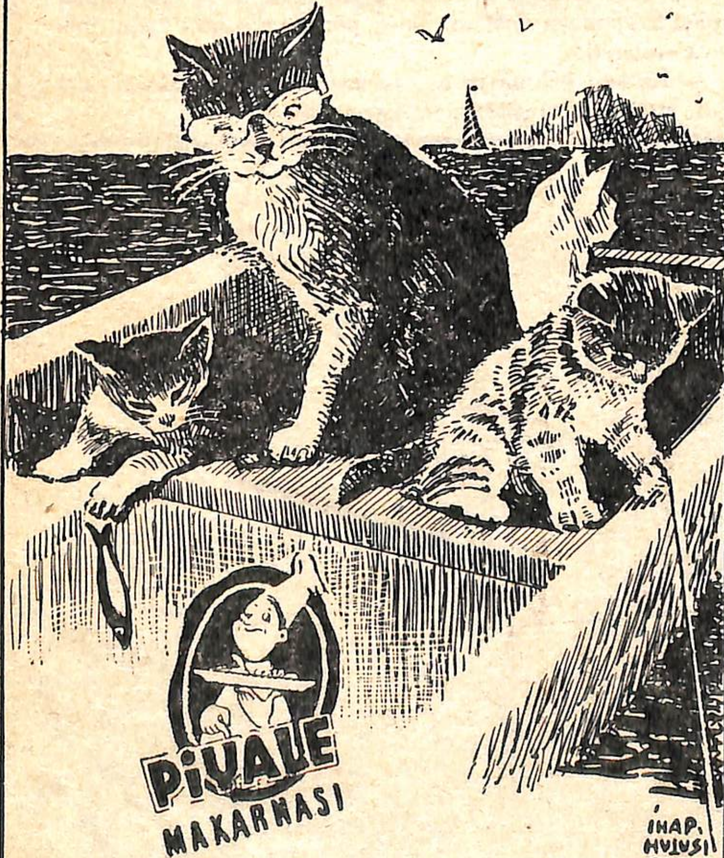
Ama sadece yandaki odaya...

Anton Çekov'dan:

Semiramis Aydınlık

— Al bir iftar et meslektaş!

(Reklâmcılık: 5775—23)

※

Seyyahlar

Üç seyyah, Alman, İngiliz, Fransız, uçakla Afrika'ya gidiyorlardı. Motordan acaip sesler gelmeğe başlayınca, pilot balta girmemiş bir ormana iniş yapmağa mecbur oldu. Aksilik bu ya telsiz âletleri de bozulunca üç seyyahın dış âlemle hiçbir irtibatı kalmadı.

Başka bir kâşif grubu onları bulana kadar aylarca bu ormanda vahşi hayvanlarla beraber yaşadılar. Memleketlerine dönünce büyük törenlerle karşılanan seyyahlar, yurttaşlarına Afrika'yı tanıtmak için çeşitli faaliyetlerde bulundular:

Alman, senelerce uğraştıktan sonra «Fillerde Terbiye» adlı on ciltlik bir eser yayınladı...

Fransız sansür heyeti tarafından toplattırılan «Fillerde Aşk» adlı bir kitap yazdı...

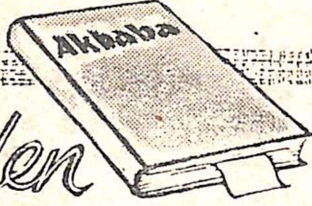
İngiliz, Sömürgeler Bakanlığına gitti ve «Fillerin İmparatorluğu» adlı bir rapor verdi...

Tütün

Mark Twen'e bir arkadaşı sigarayı bırakmasını istemiş. Amerikalı büyük mizahçı:

— Sigarayı bırakmak hayatta karşılaştığım müşküllerin en kolayıdır, ben şahsen binlerce defa tütün kullanmayı bırakmaya muvaffak olmuşumdur..

Eski Defterlerden

Nereye kaçmış?

ESKİDEN bir Ramazan akşamı, Hacı Mehmet efendi isminde bir zat, elinde tesbih, evine giderken ayağı bir taşa takılıp yüzü koyun yere kapaklanır ve hemen hiddetinden:

— Hey anasını bellediğimin şeytanı!

Diye küfrü basar, tam bu esnada oradan geçmekte olan şeytan, bunu duyunca fena halde kızar, yolun kenarından geçen başka bir adama der ki:

— Azizim bana bak, ben şeytanım... Şimdi sana gayet kârlı bir iş teklif edeceğim, yapar mısın?..

— Ne gibi?

— Ben bir katır şekline gireceğim, sen benim yularımdan tutup şu önden giden herife ucuzca satıp parayı cebine atacaksın!

Bu kârlı teklif karşısında tabiatiyle adamcağız; «pekâlâ!» der ve hemen bir katır şekline giren şeytanın yularından tutup Hacı Mehmet efendinin karşısına dikilir:

— Efendi, ucuza bir katırım var, satılık, alır mısın?

— Kaça?

— Beş gümüş mecidiyeye..

— Pahalı.. Üç mecidiyeye verirsen alırım!

— Ver parasını!.

Herif parayı alır, katırı ötekinin eline tutuşturup çekilir.

Neden sonra, Hacı Mehmet efendi katır yedeğinde olarak bir çeşmenin başından geçerken katır birdenbire sahibine bir çifte atar ve yularını koparıp çeşmenin musluğundan içeri kaçar. Şimdi Mehmet efendi, bu hali görünce şaşırır ve koca bir katırın nasıl olup ta ufacık musluğun içine kaçtığını hayretle düşünürken katır, musluğun deliğinden kulaklarını çıkarıp sallıyarak herifle alaya başlar. Zavallı adam bir müddet çeşmenin başında bekler, fakat hayvan dışarı çıkmayınca gidip bakkaldan biraz arpa alır, gelir musluğun deliğine yanaşıp, katıra göstererek:

— Gel artık, haltetme, bak sana arpa aldım!.. Diye yalvarmaya başlar..

O esnada oradan geçenler, Hacı Mehmet efendiye sorarlar:

— Yahu kiminle konuşuyorsun?

— Katırla!.

— Nasıl katırla?..

— Demin üç mecidiyeye bir katır almıştım, gelirken nasılsa ürktü, çeşmenin musluğundan içeri kaçtı!.

Bunu duyanlar Mehmet efendinin çıldırdığına hükmederek zavallıyı tımarhaneye götürürler. Burada beş on gün delilerle beraber yattıktan sonra acaba iyi oldu mu, aklı başına geldi mi? Diye güllâbiciler (o zamanın tımarhane gardiyanları) sormaya başlarlar:

— Mehmet efendi, senin katır nereye kaçmıştı?

— Çeşmenin musluğuna!

— Öyle ise yatırın keratayı, çalın sopayı, daha aklı başına gelmemiş!..

Mehmet efendi, bu minval üzere hastahanede bir alay dayak yedikten sonra bir gün eski ve tecrübeli delilerden biri der ki:

— Arkadaş, sen böyle söyledikçe kıyamete kadar dayak yersin!.. Eğer buradan kurtulmak istiyorsan bir daha sana: Katır nereye kaçtı? Diye sordukları zaman yularını kopardı, çayıra kaçtı! De

Ertesi gün, bermutad güllâbiciler sorarlar:

— Mehmet efendi, senin katır nereye kaçtı?.

— Efendim yularını koparıp çayıra kaçtı!

Cevabını verince:

— Ooo!.. Maşallah akıllanmış!. Deyip herifi tımarhaneden çıkarırlar.

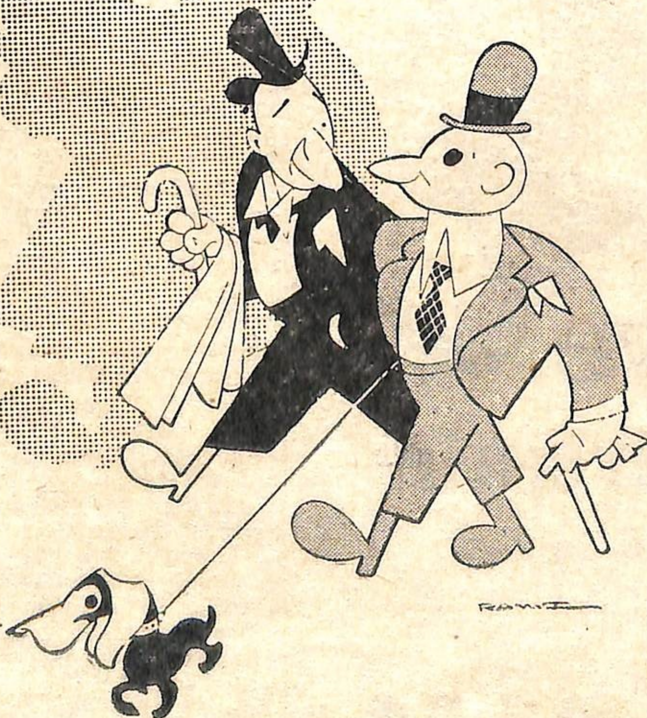
Mehmet efendi, tımarhaneden çıktıktan sonra yolu, yine çeşmeye tesadüf eder ve bakar ki katır, yine musluktan kulaklarını çıkarmış ,kendisiyle alay ediyor. O zaman gülerek katıra döner, der ki:

— Ah kâfir ah, biliyorum, buraya kaçtın ama, onu sen gel de güllâbicilere anlat!.

Osman Cemal

— Mahdum bey meraklı galiba..
— Evet, bilmece halline bayılır!

— Neclânın nişanına gitmiyor musun?.
— Hayır, bu sefer gidemiyeceğim!...

Bektaşi'nin orucu!

Bektaşiyi oruç yerken görerek yakalarlar, İstanbul kadısı huzuruna çıkarırlar.

Kadı efendi bağırarak:

— Zındık herif! Niye oruç yiyorsun?

Der. Bektaşi hiç istifini bozmıyarak:

— Seferiyim! Cevabını verir. Orada bulunanlar:

— Kadı efendi! Otuz kırk senedir burada oturur, seferi değildir.

Deyince Bektaşi:

— Müsaade buyurun efendi hazretleri! Der. Dünyada iki üç gün oturmaya elimde senedim yok ya! Ahrete seferiyim.

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 2 —

Bu bizim Sarsak Mecdi günün birinde evlenme hastalığına tutuldu. Allah kimsenin başına vermesin, çok kötü bir hastalıktır; insanın canı hiç durmadan hep aynı kadınla evlenmek ister. Sarsak Mecdi'ye bu hastalığı Lokum Betül aşılamış. Ben Betül Hanım'ı işte o sıralarda tanıdım, hâzâ kadın ve o zaman Sarsak Mecdi'den otuz sekiz yaş gençti ve de etiketi üstünde: Lokum...

Ben Lokum Betül'ü görünce, bizim Mecdi'ye «Bu karı seni altı aya kalmaz bitirir, ufalar, toz-duman eder» diyemedim de,

— Mecdi Bey birader, dedim, cenabıallah bilcümle güzellikleri yalnız bir kulum istifade etsin diye değil, cemicümle kullarım müstefit olsun diye halketmiştir. Senin Betül Hanım gibi müstesna bir güzeli nikâhın altına sokup inhisarına alman bence doğru değildir; buna kul da, Allah da razı olmaz. Senin bu yaptığının büyük günahı vebali vardır... Böyle bir güzelliği kendine maletmekle birçok hemcinsinin kalbini kırmış olacaksın. Güzel ve cömert kadınlar ay'a, güneşe benzerler; onlar cemicümlenin nurudur. Gel sen bu evlilikten vazgeç de, o güzellikten hem sen istifade et, hem de başkaları...

Sarsak Mecdi,

— Artık çok geç, mümkün değil... dedi.

Bana kalırsa, meselenin içyüzü başka... Bizim Sarsak Mecdi, Lokum Betül'ün birkaç milyoneri iflâs ettirdiğini duyunca, kadının reklâmına kapılıp «Aman, Yanbastı Fettah Paşa'dan kalan mirası bitirse bitirse ancak bu kadın bitirebilir, beni de dertten kurtarır...» sevdasına kapılmış.

Evlendiler ve altı aya kalmadan Sarsak Mecdi cartayı çekti, nur içinde yatsın. Rahmetli son günlerini pek mesut geçirdi. Çünkü Lokum Betül'ün sayesinde on parası kalmadığı gibi, uçan kuşa borçlanmış ve bir kaşık çorbaya muhtaç vaziyete düşmüştü.

Lokum Betül'ün onunla evlenmesine gelince mesele gayet basit; niyeti, Sarsak Mecdi'yi aşk yolunda şehit edip mirasına konmak... Mecdi'ye niçin mi sarsak diyorlar? Sarsak da ondan... Bütün hayatında bu adam, her neye niyet etmiş, her ne yapmak istemişse mutlaka hep onun tersini yapmıştır. Sarsak bir herifti merhum, nur içinde yatsın. Nitekim, Yanbastı Fettah Paşa'nın köşkü de Lokum Betül'e, Mecdi'nin sarsaklığı yüzünden kaldı ya... Anlatayım efendim onu da.

Lokum Betül'ün Cins Bekir dedikleri bir sevgilisi vardı. Bu Cins Bekir denilen herif, Lokum Betül'ün demirbaşı gibi bir şey... Betül kaç kere evlenmişse, evlendiği adamın evine Cins Bekir'i de beraber götürürmüş. Cins Bekir'e «Memuriyetiniz nedir?» veya «Hangi vazifede bulunuyorsunuz?» diye sordukları zaman «Lokum Betül'ün arkadaşıyım» dermiş. Lokum Betül, bizim Sarsak Mecdi'yle evlenince daha ilk geceden bu Cins Bekir de onlarla birlikte köşke giriyor. Betül çok esprili kadındı. Köşke girdikleri akşam kocasına «Sakın beni çeğizsiz evlendi sanma, işte benim çeğizim!» diye Mecdi'ye Cins Bekir'i takdim ediyor. İlk iki ay üçü bir arada gül gibi geçiniyorlar. Ama iki ay sonra Cins Bekir «Betül'ü boşayacaksın!» diye Sarsak Mecdi'nin başına ekşiyor. Çünkü Sarsak Mecdi'nin savura savura bitiremediği o mirası, Cins Bekir'le Lokum Betül bir olup iki ayda bitirmişler. Artık Mecdi, Lokum Betül'e iyice âşık mı olmuş, ihtiyar halinde yalnız kalmaktan mı korkmuş, yoksa inadı mı tutmuş, her nasıl olmuşsa Cins Bekir'e «Ölüm var ayrılık yok... Ben Betülüm'den ayrılmam» diye kafa tutmuş. Cins Bekir de «Bu yaştan sonra elin zavallı garip kızını, ölünce mirasım sana kalacak diye iğfal etmeye hiç utanmadın mı? Sende Allah korkusu yok mu? Madem paran pulun yoktu, ne diye zavallı kadını aldattın, ne diye bu yaştan sonra evlendin?.. Çişini tutamayan senin gibi sarsak bir herifin evlenmek de nesine...» diye barbar bağırıyormuş. Bir gece Cins Bekir'le Lokum Betül bir olup Sarsak Mecdi'nin üstüne yürüyünce o da herhalde can korkusuna düşüp bir yalan kıvırmış: «Ayol, benim servetim kalmadığını size kim uydurdu? Benim asıl servetim, bankadaki kasamda mahfuz bulunan sandıktadır. Ben öldükten sonra Betül'cüğüm, sandığın içindekini âfiyetle yesin... İkinize de yeter.»

Bunun üzerine sevinç içinde üçü birbirine sarmaş dolaş oluyorlar. Bundan sonra iş, Sarsak Mecdi'nin biran evvel ölmesine kalıyor; nasıl olsa bir ayağı çukurda, öbürüne de bir çelme attın mı, tamam... Gelgelelim, Sarsak Mecdi'nin de inadına ölmiyeceği tutuyor, günden güne canlanıyor. Betüş'ün bütün gayretleri boşa gidiyor. Betüş gayret ettikçe Sarsak Mecdi açılıyor, gitgide formuna giriyormuş ve de azdıkça azıyormuş. Bunun üzerine Cins Bekir, Betüş'e «Yazıklar olsun, bir sarsak herifin hakkından gelemedin, ben bu herifi tahtalıköye göndereceğim» diye tutturmuş. Lokum Betül de «Olmaz, ben Allah'tan korkarım. Sen onu bana bırak, ben onu kollarımın arasında güzellikle, tatlılıkla öldürürüm» diyormuş. Bu konuşmaları köşkteki hizmetçiler, uşaklar, aşçılar duyuyor; dünyada hangi sır gizli kalır ki... Gelgelelim Sarsak Mecdi açıldıkça açılıyor, hattâ Lokum Betül bile az gelmeye başlamış da, köşkteki hizmetçileri kapı aralıklarında sıkıştırmaya, çamaşırcı kadına asılmaya başlamış. Cins Bekir «Ulan kız, herifi azdırdın... Ben bu moruğu zehirlesem mi, boğsam mı...» deyip dururken Betül de «Pis herif için boşuboşuna elini kana bulama, bilmezler, cinayet sayarlar. Benim tecrübem var, bilirim; bunlar son günleri yaklaşınca böyle dikilirler. Az kaldı, dişini sık şekerim» diyormuş.

Nihayet Lokum Betül'ün dediği oldu. Bir gece sabaha karşı, Sarsak Mecdi, Betül'ün kolları arasında donpaça sarsıla sarsıla, inliye inliye ruhunu teslim etti. Mecdi ruhunu teslim ederken, Cins Bekir de yatak odasının kapısı arkasından Betül'e «Oldu mu? Tamam mı? Ben de geleyim mi? Bitti mi? Öldü mü?» diye sorup durumuş.

Halbuki efendi oğlum, meselenin içyüzü çok başka. Biz yakınları işin esasını biliyoruz. Sarsak Mecdi'nin hakikaten on parası kalmamıştı. «İçinde bütün servetim saklı duruyor» dediği banka kasasındaki çekmece bomboştu. Kala kala içinde oturdukları bir o köşk kalmıştı. Paraların suyunu çektiğini bilse Lokum Betül, zavallıyı yüzüstü bırakıp gidecek. Halbuki zavallı, son günlerini saadet içinde geçirmek istiyor. Onun için, sedef kakmalı bomboş, eski bir çekmeceyi bankadaki kasasına koymuş. Betül'ü hem seviyor, hem de ondan öyle çekmiş ki, annesinden emdiği, yani biberondan emdiği sütler burnundan gelmiş. İçinden «Ben şu kadına öyle bir madik oynıyayım ki» demiş, «oynamazsam, bana da Yanbastı Fettah Paşazade Mecdi Bey demesinler» demiş. Kalan tek serveti köşkün de ölümün-

• Lüks apartman daireleri
• Yurdun dilediğiniz yerinde mesken parası
• Hisse senedi ve Devlet tahvili
• Çeşitli ve zengin para ikramiyeleri

Hesap açtırmakta acele ediniz......

AKBANK

(AK—24)

den sonra Betül'e kalmasını istemiyor. Onun için, Betül'le Cins Bekir'in üstüne yürüdükleri gecenin sabahı noteri çağırtıp vasiyetini yazdırmış. Bu vasiyete göre, banka kasasında saklı duran sedef kakmalı çekmece ve içindeki serveti Betül'e kalacak, köşkü de bir hayır kurumuna bağışlamış. Kasadaki çekmecede, milyonlar, mücevherler, altınlar var; yani herkes böyle zannediyor. Halbuki Sarsak Mecdi boş çekmeceye pamuk doldurmuş, pamukların içine de, kullanıla kullanıla tüyleri dökülmüş, havı kalmamış, gayetle eski püskü bir nargile marpucu yerleştirmiş. Hasta halinde karyolasının başucuna getirttiği notere diyecekmiş ki «Benim hayatta kala kala iki şeyim kaldı; biri bu köşk, biri de içinde ailemin son serveti bulunan banka kasasındaki çekmecem.» Sarsak Mecdi, sözde kıymeti az olduğu için köşkü bir hayır müessesesine bağışlıyacak, asıl serveti olan çekmeceyi de karısına bırakacak ve aklınca Betül'den intikam alacak. Yani ölümünden sonra Betül'e şunu anlatmak istiyor: «Çekmece içindeki eski, yoluk marpucu gördün ya, sen beni işte bu hale soktun. Onun için ben de sana bu kullanılmış marpucu bırakıyorum ki, bakıp bakıp beni hatırlıyasın...»

Sarsak Mecdi'nin son günleri mesut geçirmesinin sebebi buymuş; ölümünden sonra neler olacağını düşünür, keyfinden boyuna gülermiş. Kendisi ölür ölmez, Lokum Betül'le demirbaş sevgilisi hemen notere koşacaklar. Mahkemeden tek mirasçı olduğunu isbt eden Betül'ün önünde hâkimle noter vasiyeti okuyacak, sonra banka kasasındaki sedef kakmalı çekmeceyi açacaklar, hâkim çekmecedeki pamuklara sarılı eski marpucu çıkarıp Betül'e uzatacak: «Buyrun hanımefendi, merhum kocanızdan size kalan işte budur!»

Yoluk marpucu görünce küplere binecek olan Cins Bekir de Lokum Betül'e, «Sarsak Mecdi ölmeden, çekmecede bıraktığım sana yeter, demişti, şimdi al da güle güle kullan kocanın mirasını!» diyerek çekip gidecek.

Sarsak Mecdi'nin ölüm döşeğinde bile keyfinden kıkır kıkır gülmesinin sebebi buymuş. Eski marpuç önünde Cins Bekir'le Lokum Betül'ün nasıl bozulacaklarını hayal ettikçe mesut olurmuş zavallı. Gelgelelim, işler Sarsak Mecdi'nin düşündüğü gibi yürümemiş. Bütün hayatında sarsaklıktan kurtulamayan Sarsak Mecdi, son sarsaklığını da notere vasiyetini yazdırırken yapmış. Artık zihni mi karışmış, dili mi dolanmış, her nasıl olmuşsa «Çekmecedekini karım Betül'e, köşkü de falanca hayır müessesesine bırakıyorum» diyeceği yerde sarsaklığı yüzünden «Köşkü karım Betül'e, çekmecedekini de falanca hayır müessesesine bırakıyorum» demiş. Ama böyle dediğinden haberi yok zavallının. İşte böylece, Sarsak Mecdi öldükten sonra köşk Betüş'e, eski marpuç da hayır müessesesine kaldı.

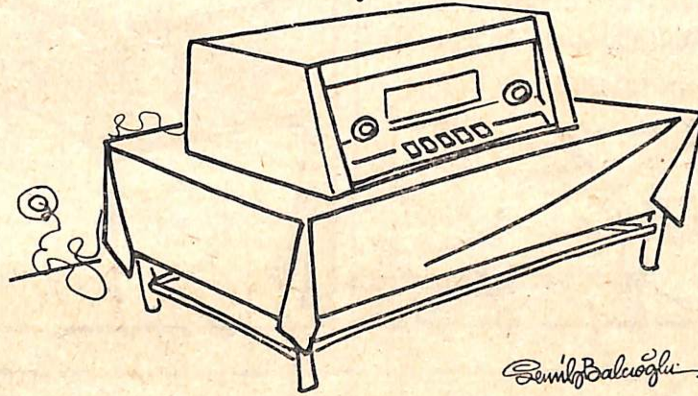
Sonra efendi oğlum, Cins Bekir helâ taşları İtalyan mermerinden yapılma o güzelim köşkü Betül'e sattırdı, efendime söyliyeyim, sonra da paraları cebine indirip savuştu, Betül dımdızlak kaldı. O günden sonra bir daha Betül Hanım hakkında hiç bir malûmat alamadım ve kendisini göremedim. Köşke gelince, o tarihi köşk birkaç el değiştirdikten sonra büyüklerimizden birinin yüksek irşatlarıyla «Yüksek Kulüp» oldu. Ben de birkaç kere Yüksek Kulüp'te verilen balolara gittim, ama uzun zamandır sosyeteyle temasımı kestiğimden gitmiyorum; ihtiyarlık oğlum, malûm ya... Siz şimdi Yüksek Kulüp'e gidip, Betül Hanım'ı kulüp âzalarına soracaksınız; zannederim onlar bilir...

Akrabanız demiştiniz, değil mi? Betlü Hanım'ı aramanızın sebebi nedir? Yaa, demek bir akraba bağlılığı yalnız... Hiç görmediniz öyle mi? Demek yakın akraba... Peki oğlum, güle güle... Güle güle...

MİLLÎ GELİR KAYNAKLARIMIZDAN BAYAN DÖVİZ

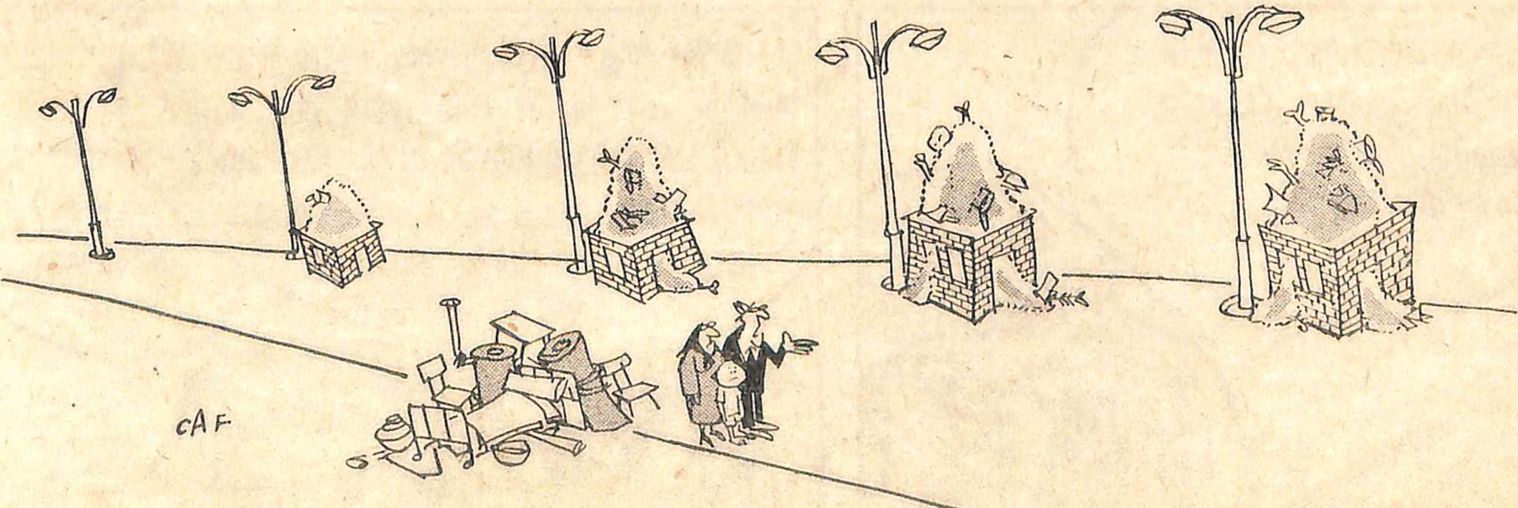
Kim gönderdi dediniz? Yüksek Kulüp'ten mi? Başkan gönderdi... Eveeet... Siz demek Betül Hanım'ı arıyorsunuz... Bilirim, bilirim, bilmez olur muyum hiç. Ama çok yıllar var görmedim kendisini. Ne zamandır Kulüp'e de gittiğim yok ya... Kulüp'tekiler bilmiyorlar mıymış? Yaaa... Nerde acaba, ne oldu? Demek sizin halanız oluyor, yani babanızın kardeşi... Hiç görmediniz öyle mi, babanız da görmedi... Vallahi ben size ne diyeyim bilmem ki... Bildiklerimi anlatayım. Evet, Lokum Betül de derlerdi, Tatlı Betüş de denirdi. Ama biz gümrükçüler ona «Bayan Döviz» adını takmıştık. Hattâ Gümrük Vekâleti'nde bile Bayan Döviz diye anılır... Bana eski günleri hatırlattınız. Dediğiniz gibi Sarsak Mecdi Bey isminde birisiyle evliliğini duydum, o köşk hikâyesini de işittim, ama ben onu daha sonraları tanıdım. Bu Bayan Döviz adını da ona biz takmadık, Amerikalılar Mis Döviz, Fransızlar da Madam Döviz diyorlardı, ismi ordan kaldı...

(Arkası var)

Kıbrıs Türklerinin «Bayrak Radyosu» yayınlarından..

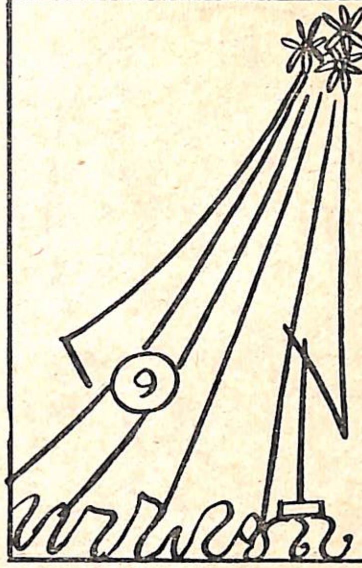
Şehrin muhtelif yerlerine çöp odaları yapılacak. — Gazeteler —

— Yazık karıcığım, şu çöpler kadar olamadık!

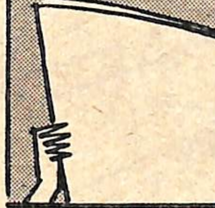
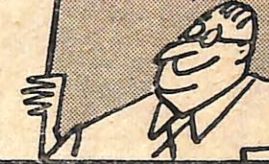
SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

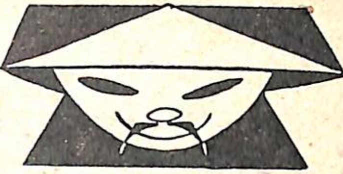

MİLLETLER GÜLÜYOR

Diktatör

Lâtin Amerika'nın ücra bir köyünde, bir zamanların ünlü diktatörü son nefesini vermek üzereydi. Başında, son vazifesini yapan papaz:

— Oğlum! Allahın huzuruna çıkmadan önce düşmanlarınla barışmalıydın, dedi.

— Düşmanlarım mı Peder? dedi bitkin diktatör, yok ki barışayım!

— Nasıl?! Kul düşmansız olmaz ki...

— Size yemin ederim ki Peder, bir tane bile düşmanım yok benim!...

— Düşmanın yok ha? Bu harika bir şey!...

— Yok ya! dedi diktatör, bir zamanlar hepsini kurşuna dizdirmiştim!...

* * *

Tedbir

Meşhur, nüktedan piyes yazarı Tristand Bernard'ın helerde idin şekerim? Nasılsın? muvaffakiyetle konmuş, büyük takdir toplamıştı. Yalnız bunlardan birkaç tanesi fiyaskoyla sona ermişti.

İşte boş salona oynanan temsillerinden biri için iki kişilik davetiye istiyen arkadaşına yazar şöyle diyordu...

— İstediğiniz iki koltuk yerine, arkadaşlarınız ve sizin için iki sıra ayırttım. Size bir tavsiyede bulunacağım, tedarikli gelin etraf pek ıssızdır!...

* * *

İlk adım

Uzun zamandır birbirini görmeyen iki yıldız Hollywood'un büyük caddelerinden birinde karşılaştılar. Sarışın olanı sordu:

— Bunca zamandır neremen hemen her eseri sahneye Kızıl saçlısı cevap verdi:

— İyiceyim, teşekkür ederim. Daha dün boşanmağa doğru ilk adımı attım!..

— Ya!... Çok üzüldüm doğrusu, kocanla kavga mı ettin?...

— Hayır, hayır.. Sadece evlendim!

* * *

Adınız ne?

Yamyam kazanın kapağını kaldırdı, içerdeki seyyaha:

— Lütfen adınızı söyler misiniz, dedi.

— Adım Leblanc, dedi seyyah, niçin soruyorsunu?

— Aperitif için bir liste hazırlıyoruz da...

Kovboy Başkan: Lyndon Johnson!

Saat kaç?

İskoç Mac Gregor bahçede çalışırken nasıl olduysa birden çıkrıksız bir kuyuya düştü.

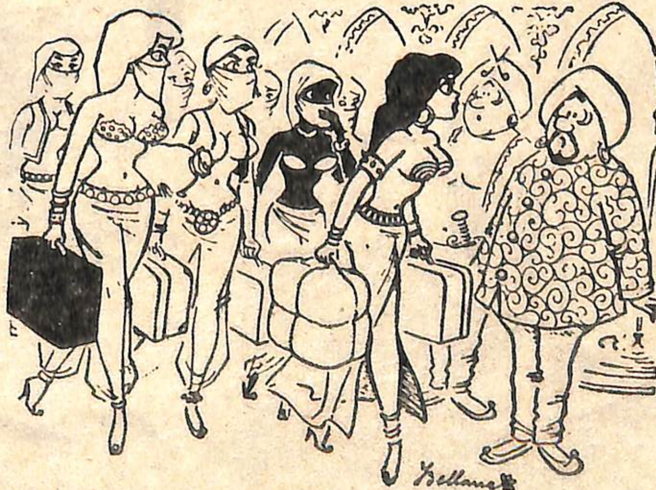
Bağırıp, çağırmalarına karısı koşup geldi:

— Vah! Vah! Gregor dedi, şimdi gider, tarladaki işçileri çağırırım merak etme!...

— Dur biraz, dedi İskoç, önce saat kaç söyle!...

— Saat onbir buçuk!...

— Öyleyse onları hemen çağırma, ben yemek vaktine kadar yüzerim...

— Mademki yalnız «B.B.» yi düşünüyorsun biz de annelerimizin evine dönüyoruz!

Roman!

Delinin biri roman yazar ve arkadaşına verir:

— Al! Oku! der.

Öteki okur, iade ederken:

— Güzel ama der eşhas çok, vaka yok!...

Deli romanını başka bir arkadaşına verir. O da aynı şeyleri söyler. Deli romanını bir, bir bütün hastalara okutur, hepsi de aynı mütalâada bulunurlar.

Nihayet deli romanını alır ve başhekime gider, kitabı uzatarak:

— Roman yazdım doktor bey der! Okur musunuz?...

Başhekim yerinden fırlar:

— Hay Allah! der günlerdir arıyordum, telefon rehberi sende miydi?

* * *

Mubalâga

Bernard Shaw Newyorkta «Kandida» isimli piyesinin baş rolünü oynayan tanınmış bir aktrise telgraf çekti:

— Mükemmel, harika, fevkalâde.

Aktris cevap verdi:

— Mübalâga ediyorsunuz, üstad.

Bernard Shaw tekrar telgraf çekti:

— Piyesten bahsediyordum.

Aktrisin cevabı daha da acı oldu:

— Ben de.

* * *

Nasihat

Mösyö Grosbois sabahları geç kalkan oğluna nasihat ediyordu:

— Oğlum sabahları erken kalkanlar istikbalin mes'ut insanlarıdır. Ben birisini tanırdım, sabahları çok erken kalkardı. Bir sabah sokakta içinde onbin frank olan bir cüzdan bulmuş!...

— Babacığım, dedi oğlan, herhalde parayı kaybeden bulandan daha erken kalkmıştır!...

* * *

Şans

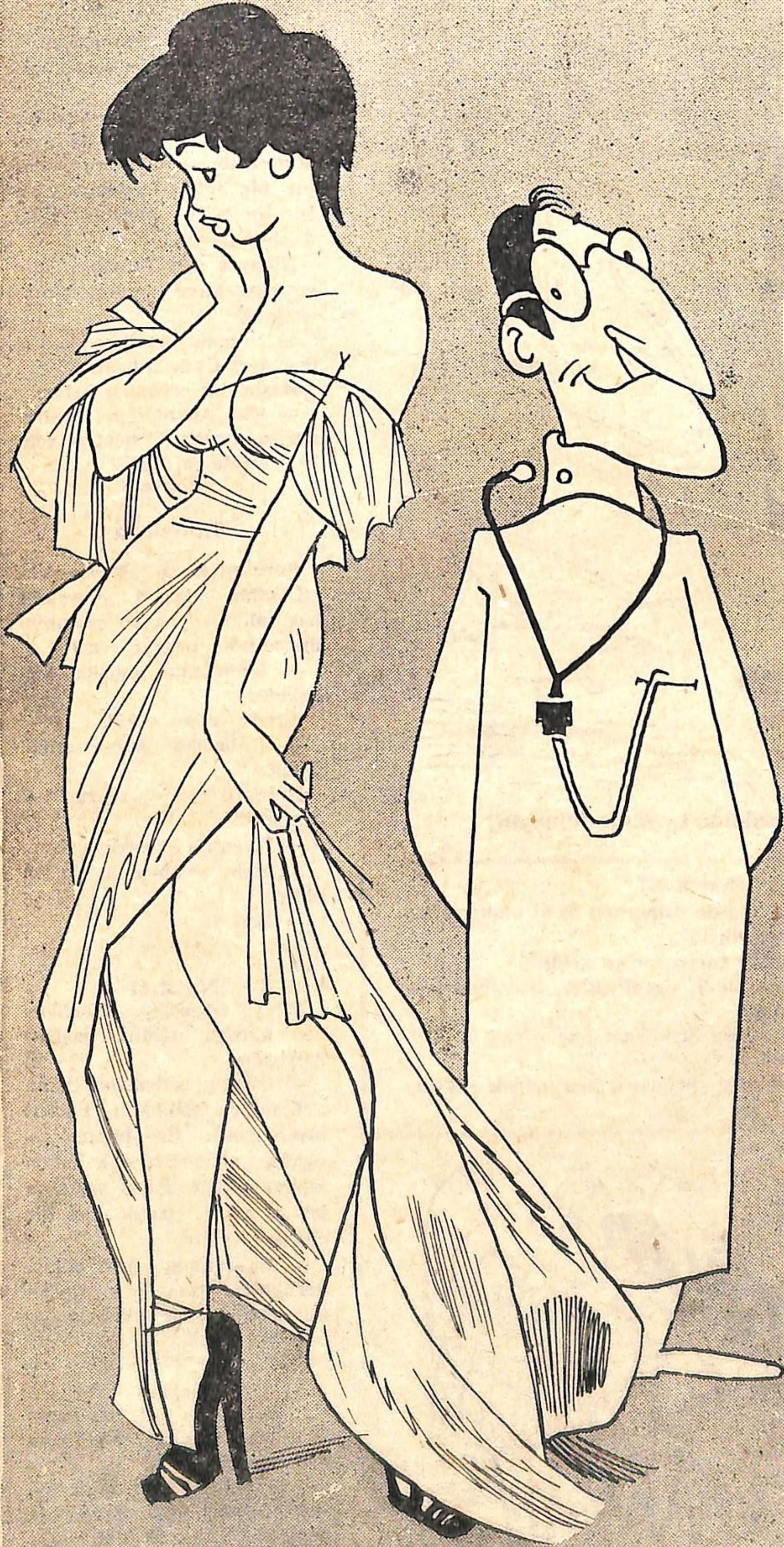
Gözleri yaşlı dul, baş sağlığı dilemeye gelen dostlarına hıçkırarak!.

— Zavallı kocam, dedi, hayatı boyunca şans yüzüne bir defa bile gülmedi. Yalnız sonunda...

— Sonunda ne oldu?

— Mezarını kazarlarken, bir petrol yatağı meydana çıktı...

Dünya Karikatürleri

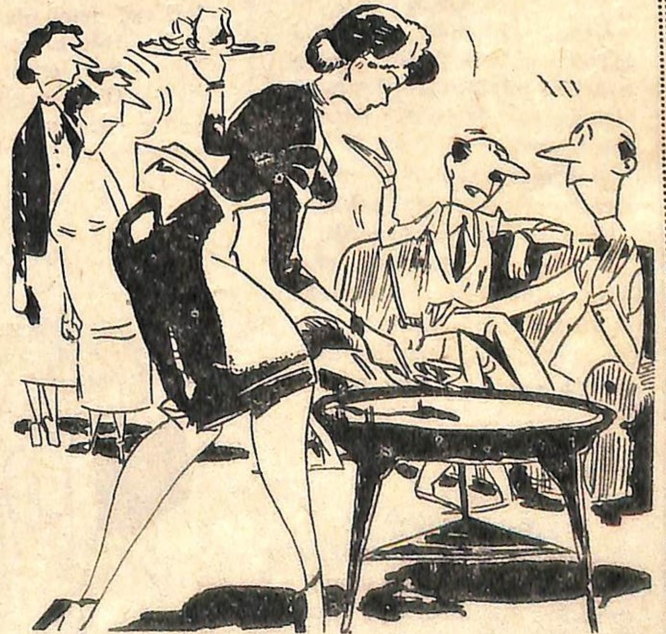
-DOKTOR GECELERİ UYKUM KAÇIYOR, NE YAPAYIM?
-BENİ ÇAĞIRIN!..

-BU 1963 MODEL ARABAYLA MAHALLEMİZDEN GEÇMEYE UTANIYORUM!

-GASTON, SENİN YERİN MUTFAK!

-YENİ HİZMETÇİYİ NASIL BULDUN?
-SEN SÖYLE...
-HAYIR, SEN SÖYLE
-TAMAAAM.. ANLAŞTIK!

tasarruflarını devamlı surette

YAPI ve KREDİ BANKASINDA

toplayanlar için

yılın ilk çekilişinde

20 kişiye birer APARTMAN dairesi

ayrıca

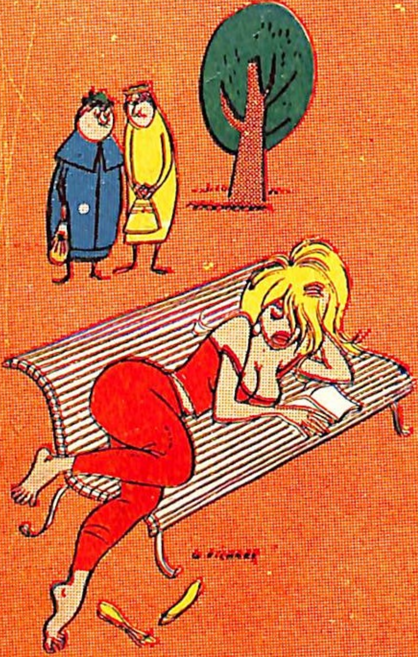
500.000 liralık

çeşitli para ikramiyeleri

YAPI ve KREDİ BANKASI

(Reklâmcılık: 140—25)

Akbaba

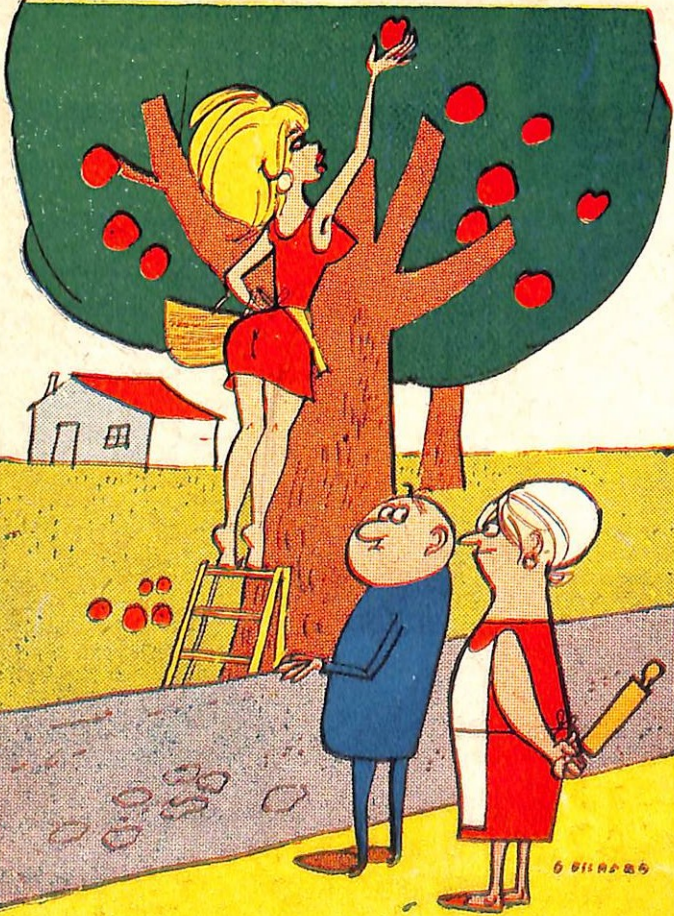
-YARIN HANGİMİZ ERKEN GELİRSEK BUNUN GİBİ UZANALIM!

-DENİZDEN BÖYLE MAHSUL ÇIKTIĞINI İLK DEFA GÖRÜYORUM!

-YAHU, SOKAK ORTASINDA OLMAZ. YÜRÜ ODAMDA SOYUNURSUN!

-BİR ELMA YÜZÜNDEN ÂDEMİN BAŞINA GELENLERİ UNUTMA!

-NE MUTLU SANA SEVGİLİM... GÖRMÜYORSUN!